

Adventes Vēstis

2015. gada decembris, #12 (238)

Vienoti Kristus
cerībā

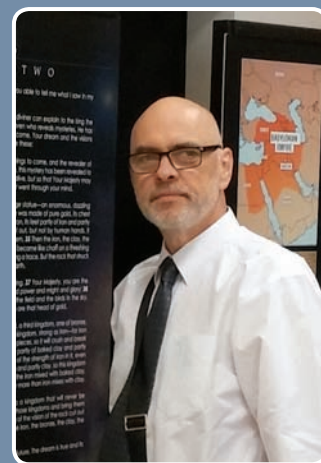
DAŽĀDIE
CILVĒKA CEĻI
PIE DIEVA JEB
MEKLĒT UN
ATRAST

KORIS
“ADVENTUS”
ZVIEDRIJĀ

BĒRNS
UN SILĪTE -
PĀRDOMAS PAR
SENU STĀSTU

KĀDA IR KRIS-
TĪGA JAUNIEŠA
IKDIENA?

INTERVIJA
AR BĪSKAPU
VILNI LATGALI

Latvijas ziņas	4
Liecības	8
Intervija	16
Vārds mācītājam	18
Jaunieši	20
Bērniem	22

Stāsti, kas iedvesmo

„Mana mute stāstīs par Tavu taisnību, par Tavu pestīšanu augu dienu, jo es nezinu tām mēra. Es liecināšu par Dieva Kunga varenēm darbēm, es atgādināšu, ka vienīgi Tu esi taisns!”
(Ps.71:15,16)

Vēl viens Dieva žēlastībā pavadītais gads tuvojas savam noslēgumam. Mums ikvienam ir daudz ko atcerēties, par ko domāt, ir iesāktais un vēl iecerētais. Mēs augam, diskutējam, maināmies, vienvārdsakot - dzīvojam.

Šajā žurnāla numurā jūs iepazīsities ar cilvēkiem, kuriem šis gads bijis ļoti būtisks viņu dzīvē. Centrālā tēma ir veltīta personīgai Dieva sastapšanai. Mani no sirds uzrunāja stāsti, kurus lasīsīt, un es gribu izteikt lielu pateicību jums, kas esat uzrakstījuši un dalījušies ar mums, esat bijuši drosmīgi līdzdalīt savus pārdzīvojumus. Tā ir kā gaismas garajos, tumšajos vakaros, kas iedvesmo un varbūt mudinās dalīties ar piedzīvoto arī citus.

Gribu arī teikt sirsnīgu paldies visai redakcijai, visiem ideju un rakstu autoriem, tiem, kas lūdz un domā par mums. Paldies jauniešu, bērnu un citu lappušu veidotājiem - pateicoties jums, žurnāls, ceru, ir interesants mums visiem, arī jaunākiem lasītājiem.

„Dievs, Tu mani mācīji kopš jaunām dienām – līdz šodienai paužu tavus brīnumu darbus. Dievs, nepamet mani līdz sirmam vecumam, lai es izstāstu par tavu stipro elkoni nākamajai audzei un tavu spēku visiem, kas nāks!”n(Ps.n71:17,18)

Lai Dievs jūs un mūs visus bagātīgi svētī Jaunajā gadā!

*Cieņā un pateicībā,
AV galvenā redaktore Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārīte LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kristietības vērtība

Tuvojas noslēgumam kārtējais Dieva žēlastības gads. Kādi notikumi tiks ierakstīti mūsu atmiņā, ko paņemsim līdzi Jaunajā 2016. gadā? Mēs dzīvojam strauji mainīgā pasaulē, kurā cilvēku attiecības kļūst virspusējas, bet morāles normas un ģimeniskās vērtības šķietami zaudē savu nozīmi. Pasauli satricina un cilvēku prātus uztrauc arvien jauni apdraudējumi, un vēl lielāka nekā līdz šim kļūst neziņa par nākotni. Šķiet, pašos pamatos kaut kas nav pareizi...

Jautājumu šobrīd ir vairāk nekā atbilžu. Valstu vadītāju paziņojumi, kaut arī tie tiek izteikti ar zināmu pārliecību, tomēr nespēj kļēdēt šaubas, bailes un neziņu cilvēku sirdīs. Turklāt satraucošākais ir tas, ka neviens nespēj atbildēt uz pašu svarīgāko jautājumu: "Kas mūs visus sagaida jau vistuvākā nākotnē?" Tiek izteiktas gan optimistiskas, gan pesimistiskas prognozes un minējumi, kā arī veidoti dažādi iespējamo notikumu scenāriji, bet jautājumu mazāk nekļūst. Tāpēc, iespējams, tieši šis ir laiks, kad atbildes uz eksistenciāli svarīgākajiem jautājumiem jāmeklē nevis politiskās varas gaitēņos, bet gan cilvēces dziļākajās jeb garīgajās pamatvērtībās.

Diezgan strauji cilvēkiem šobrīd nākas šķirties no Ilūzijas par mierīgu un drošu dzīvi bez Dieva, bez ticības un bez paklausības Universā valdošajiem pamatprincipiem jeb Dieva likumiem. Nāk atmiņā kāda latviešu karavīra Irākā sacītie vārdi: "Šeit mēs visi kļūstam ticīgi!"

Visas ārišķīgi spožās, pretenciozās un "stilīgās" vērtības pēkšņi kļūst lētas un mazsvarīgas, ja līdzās atrodas patiesa, īsta un dzīva kristietība, kuras pamatā ir Jēzus Kristus un Viņa klātbūtne. Kristietībai ir vērtība tikai tad, ja tā "darbojas". Kristus pats par sevi sacīja: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur mani."

Lai nonāktu pie mērķa, ir jāizvēlas īstais ceļš.

Lai atrastu īsto ceļu, ir nepieciešama patiesa informācija.

Lai saprastu Dievu, ir jāiepazīst Kristus.

"Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma. Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.

Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības." (Jāņa 1:9-14) Kristus neatstāja Debesu godību, lai uzlabotu cilvēku sadzīves apstākļus, sakautu teroristus vai atrisinātu pārtikas trūkumu un tīra dzeramā ūdens jautājumus. Viņš atnāca, lai atnestu patiesības gaismu par Dievu. Par Dieva Tēva mīlestību, par Viņa raksturu un cilvēci apņemošo žēlastību.

"Visās cilvēka bēdās un ciešanās ir kādas acis, kas viņu žēlo, un kāda sirds, kas viņu mīl. Dievs vismaigākajā veidā rūpējas par mums. Viņš jūt līdz mūsu vājumam un bēdām. Mums var zust cerība, mēs varam pat krist izmisumā, pār mums var klāties smagi bēdu mākoņi; bet priekšā ir gaisma. Aiz nospiedoši drūmās tumsas ir līdzjūtīgs Draugs, kurš labprāt nevēlas apbēdināt nevienu savu zemes bērnu." (grāmata „Debesu vietās”, 14. lpp.)

Tikai iepazīstot Kristu, mēs sākam aptvert, cik labs un mīlošs patiesībā ir Dievs! Tikai uzticoties Dievam visās lietās un visās dzīves situācijās, mēs sāksim piedzīvot to mieru un prieku, kāds caurstrāvoja Kristus dzīvi.

Šajos Ziemassvētkos un Jaunajā gadā mans vēlējums ir no Betlēmes klajumos dziedātās eņģeļu dziesmas: "Gods Dievam augstībā un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts." (Lūkas 2:14)

TALANTU FABRIKA BAUSKĀ

21. novembrī Bauskas draudzē notika līdz šim nebijusi aktivitāte – „Talantu fabrika”.

Svētrunā mācītāja Inta Jākobsone atgādināja: „Ja tu apzinies, ka tev visa tava dzīve ar taviem talantiem ir dāvināta – tu arī dod citiem kā dāvanu! Svarīgākais nav – ko tu dod, bet kā tu dod! Tu to dari, vienmēr paturot prātā: “Dieva žēlastībā mēs esat pestīti, un tas nav no mums - tā ir Dieva dāvana!”” Tad, kad Dieva Gars (kurš arī ir Dāvana) tevi vada, - tu visu no sevis dod kā dāvanu, jo tāds ir mūsu

Gaidāmie pasākumi

7.-16. janvāris

Desmit lūgšanu dienas.

23. janvāris

Ciklā “Līdzsvarota dzīve” Liepājā, pl. 17:00 pēcpusdienas lektorijs ar BAUC Veselības nodaļas vadītāju Allu Nommik. Šīs reizes tēma: “Mentālā veselība – kas tā ir, kāpēc tā ir svarīga, kā par to rūpēties?”

24. janvāris

Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl. 10:00 notiks Sieviešu kalpošanas nodaļas veidots seminārs sievietēm. Programmā: iedvesmojoša svētruna, dalīšanās pieredzē, liecības, sadraudzība, iepazīšanās ar programmu mazajām grupām. Lūgums pieteikties līdz 10. janvārim (mob.29869979).

Dievs!

Tādēļ – DĀVINIET! Jo jums ir dāvināts!”

Draudzes locekļi jau laikus tika informēti un aicināti izstādīt savus „talantus”. Dievkalpojumu kuplināja Jutas saksofona, Eduarda vijoles un Jāņa sintezatora saspēle, bet nu izstāde! Vispirms apskatījām Eduarda gleznas. Šo to zinājām par viņa nodarbi, bet izstādē veseli četri kolorīti pierādījumi īstam talantam... Tad Lindas veidotais māšas Ilzes portrets. Pārsteidza Elvitas gleznojumi – draudzei pilnīgs atklājums! Bet Aija valda pār dzejas ritmiem un noliek savu kārtējo dzejas grāmatīņu, šoreiz- izlase „Sarunas sirds aizvējā”. Harijs bijis foto medībās un nu visus priecē ar saviem neparastajiem dabas skatiem. Un tādi neredzēti rāmji! Bet Gundars savus skatus ieformējis magnētiņos, un vēl dziļš zemteksts turklāt. Visiem prieks un pārsteigums par Renāta keramikas veidojumiem. Antoņinas čībiņas un zeķes, zeķītes... Visādās krāsās un lielumos... Kā var tik

daudz paveikt? Antoņina atteic, ka viņas norma esot trīs vienības dienā, jo pieprasījums esot gadu no gada.

Un te, lūk, mūsu bērnu - Dārtas, Volde-māra un Ances-patiesi glītie un rūpīgi veidotie zīmējumi, ir jūtama vietējās Mākslas skolas ietekme. Bet pārlošana un tamlīdzīga nodarbe patīk un izdodas Kļaviņu meitenēm.

Nu jau tuvojamies našķu galdam. Lidijas un Ilonas kūka jau tiek dalīta. Tas nav pārsteigums, jo viņas savas draudzes ļaudis bieži lutina ar kulinārām lietām. Paldies! Garda ļoti. Bet Eugēnijas burciņā iespundētos pīlādžogu un Gaidas smilts ērkšķu našķus baudīsim citreiz.

Arī kaltēto ābolu maisiņi ir kārdinoši. Ziema vēl nav pat sākusies.

Pasākuma iniciatore Nalda ir apmierināta: „Zinājām jau, ka mums ir talanti, bet bija priecīgi un negaidīti pārsteigumi, īpaši par lielo dažādību. ... ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem.” (1.Korintiešiem 12:16)

Ināra Dimante Bauskas draudzē

SABATS BĒRNIEM

Liepājas adventistu draudzē viens no gaišākajiem notikumiem ir regulārie Bērnu draudzes dievkalpojumi.

E sam Liepājā, adventistu dievnamā. Ir no pasaules radīšanas iesvētītās svētās dienas, sabata,

rīts. Pēc dievkalpojuma sākas gatavošanās Bērnu draudzes dievkalpojumam.

Sapulces telpā uz paaugstinājuma Ceļa meklētāji ar mazākiem bērniem saskaņo ansambļa dziesmas. Jaunieši pielāgo sava apģērba detaļas teātrim par Esteres laiku, Kēniņš Ahasfers ielāgojas savā tronī, Estere iejūtas savā lomā, tāpat Hamans un Mardohajs. Pie izejas bērniem no pilsētas katram tiek iedots papīra maisiņš sava darinājuma līdzī parņemšanai un dalībnieka kartīte, Agnese un Andris laipni viņus sagaida. Atnāk kādi sešdesmit bērni ar vecākiem.

Tad uz ekrāniem parādās minūšu atskaitītājs – cik to palicis līdz sapulces

sākumam. Pēdējās minūtes tiek sagaidītas ar bērnu skaļiem prieka saucieniem. Varbūt kāds iemidzis zīdainītis tiek pamodināts. Uz ekrāniem parādās pēdējā minūte. Kalpojošās komandas saskaņotā programma var sākties. Ineta sveic un uzrunā bērnus. No zāles atsauca priecīgas bērnu balsis. Uz paaugstinājuma zāles priekšā kādi divdesmit dažāda vecuma jaunieši un bērni dzied

slavas dziesmas, sākot šo pēcpusdienas tikšanos. Kad tiek spēlēts teātris par Esteres laiku, zālē laiku pa laikam iestājas pilnīgs klusums. Vižuālās dziesmas laikā zālē visi pieceļas un dzied līdzī par radīšanu, par pestīšanu. Pēc

tam klātesošos iepriecina bērnu zvanu orķestra brīnišķīgais skanējums, kas krāsains tāpat kā katrs zvans savā krāsā.

Zālē esošie bērni tiek aicināti veidot arī paši savu orķestri. Te nu Gitai un viņas palīgiem ir ko darīt, lai 30-40 bērnus nostādītu zāles priekšā, dodot katram savu muzikālo instrumentu. To

visu vajag diriģēt tā, lai trīsdaļīgais orķestris skanētu. Jā, skan, pa laikam arī efektīgas bungas.

Zāles priekšā tiek aicinātas Olga, Eva, Selīta, Agnese, Juris, Anna, Aksana no Priekules, Santa un Inese no Aizputes. Viņi visi ir dažādu nodarbību talantīgi pasniedzēji, lai vadītu darbošanos bērnu rokām un prātiem; tas notiek blakus zālē. Tur veido kaklarotas, krāso bildes, veido kroņus un tamlīdzīgas nodarbes. Piemēram, no sīkām krellītēm veido apociņas.

Vestibilā starp abām zālēm Agnese un viņas palīgi piedāvā tiem, kas vēlas, ātri ievēdot frizūru. Seši, septiņi bērni stāv rindā. Zēniem parasti tiek veidota matu stāvfrizūra, meitenes tiek pie dažādām bizēm. Kopā ar Juri bērni noskaidro, kas ir lūgšana, un lūdz Dievu.

Kad mazajā zālē bērnu rokas ir padarbojušās un kaut kas sev par piemiņu ir izveidots, visi atgriežas lielajā zālē, kur vadītājas Ineta un Aiva, pārrunājot Esteres stāstu, bērnus pārjautā, ko atcerējušies un mācījušies no sapulcē pirmā daļā redzētā un dzirdētā. Priecīga atsaucība un paceltās rociņas dod ziņu, ka vēlas atbildēt mikrofonā.

Vēl kādas jaukas dziesmas un tādmielasts. Ēdiens ir garšīgs un veselīgs. To sarūpējušas Santa, Rūta, Dzidra, Iveta. Pie izejas vēl katram bērnam salds atvadu sveiciens. Lai Bērnu draudzes ideja un prakse no Anglijas caur Liepājai iet visā Latvijā!

*Gunārs Ritums
Liepājas draudzē*

KORIS "ADVENTUS" ZVIEDRIJĀ

Oktobra sākumā korim "Adventus" bija iespēja ceļot uz zviedru zemi. Tas bija ADRA Latvija pateicības brauciens Zviedrijas ziedotājiem. Ar koncertiem mēs iepriecinājām vietējos iedzīvotājus, paralēli vācot ziedojumus Latvijas jaunbūvējamajam pansionātam "Zilaiskalns".

Gatavošanās šim braucienam jau no paša sākuma bija ielikta Dieva rokās. Mana došanās līdz korim ir vislielākā Dieva dāvana man, jo šim kolektīvam pievienojos divus mēnešus pirms brauciena.

Izaicinājums pieaugušajiem bija mūsu mazie, mīlie bērni. Mīlošā Tēva roka mierināja, ļāva izdzīvot pazemībā un iejūtībā garajos pārbraucienos, koncertos un vēlajos vakaros!

Braucieni, kas notiek sadarbībā ar partneriem- zviedru ģimeni Astrīdu un Svenu Oloviem-, notika trešo reizi. Baudījām siltu uzņemšanu ģimenēs. Mūsu autobusa šoferis atgādināja par nemainīgo zviedru punktualitāti. Četrās dienās mēs sniedzām septiņus koncertus. Ar paļaušanos uz Radītāju

tikām pāri gan agrajām rīta stundām, gan lielajai slodzei. Nostiprinājās mūsu ģimeniskā sadraudzība dziedātāju, mākslinieku un līdzbraucēju starpā.

Mēs ciemojāmies četros dievnamos.

Dziedājām Orebro reģiona tehnisko palīgīdzekļu centra darbiniekiem, kur tiek ražotas un veikta apkope visu veidu palīgierīcēm cilvēkiem ar īpašām vajadzībām. Tas ir pašvaldības uzņēmums, kura pakalpojumi iedzīvotājiem ir bez maksas.

Interesanta uzstāšanās izvērtās Orebro universitātes slimnīcā, kur reģionālās pašvaldības priekšsēdētāja vietnieks mūs iepazīstināja ar slimnīcas dar-

biniekiem un slimniekiem. Koncertu translēja tiešraidē vietējā radio. Mēs koncertējām slimnīcas galvenās ieejas hallē, kas atgādināja galerijas "Rīga" vestibulu.

Uzstājāmies ADRA sadarbības partnera Hallsberg labdarības veikala "Labs&Lietots" telpās.

Karlskoga pilsētā bija īpaši pievilcīgs, milzīgs dievnams ar ļoti jutīgiem mikrofoniem. Mūsu koncertu translēja uz blakusesošo pansionātu. Šeit sastapās mūsu biklums, nogurums, Svētā Gara spēks un spožums. Mūsu koris attiecībā pret dievnama plašumu bija kā mazs bērns vislielākajā autobusā, kāds kursē pa lielpilsētu. Rezultāts iespaidīgs: netipiski zviedriem skatītāju pilna zāle! Ar aplausiem kājās piecēlušies, kas ir rets izņēmums, klausītāji izrādīja savu

sajūsmu. Šeit mēs piedzīvojam, ka Dieva spēks nespēkā varens parādās. Dievs mums mācīja pazemību visu ceļojuma laiku! Bez lūgšanām un pilnīgas uzticēšanās Kungam mēs nekas neesam!

Paldies diriģentei Lindai par izturību, sapratni un mīlestību! Vēlam mūsu tulkam Oļegam izaugsmi un īpašu Dieva vadību ikdienā. Pazemīgs paldies koncertmeistarei Emīlijai, kura vēl ir tik jauna, gudra, mīla un kā neaizvietojs zobrāts mūsu kolektīvā. Paldies vijolniecei Annai, čellistam Teodoram, mežraga pūtējam Konrādam un trompetes pārvaldītājam Kristam, ka mūs kuplināja un papildināja!

Irita Garanča

MEKLĒJU DRAUGUS!

Kopš esmu Adventistu draudzē, esmu pievērsusies dziļākai Bībeles lasīšanai. Šī grāmata mani iedvesmo, ceļ, pamāca un fascinē.

Mani sauc Ilga Straume, 43 gadi. Esmu divu bērnu mamma no Siguldas. Sajutu aicinājumu dalīties ar jums savās pārdomās un dažos piedzīvojumos no savas ikdienas. Kaut tikai mazumiņu, taču varbūt kādam no jums tas sniegs iedvesmu ikdienas dzīvē. Pievienoju arī sveicienus svētku laikā.

Manuprāt, ja ne visi, tad vismaz kāds no jums ir piedzīvojis īpašu pārdomu laiku, brīžus. Vēlajā rudenī pārdomas norisinās arī manā prātā. Nevaru teikt, ka ikdiena man ir zelta diegiem vīta, ik pa laikam piedzīvoju arī pretinieka uzbrukumus, kas cenšas iedvest šaubas, tomēr esmu ieraudzījusi Dieva klātbūtni, sajutusi Viņa vadību un patiesi dziļu žēlastību, kas ir izlieta pār mani un manu ģimeni.

Nedaudz par mani personīgāk. Ienāku-

si Septītās dienas adventistu draudzē esmu tikai otro gadu, bet domāju, ka gadu stāžs draudzē nav tas, ko Dievs uzlūko. Dievs maina un vēl joprojām mani veido. Kādam divi gadi varētu šķist daudz, kādam pavisam maz, taču esmu pārlecināta- katram reiz nākas atskatīties uz savu kristieša dzīvi.

Kopš esmu Adventistu draudzē, esmu pievērsusies dziļākai Bībeles lasīšanai. Šī grāmata mani iedvesmo, ceļ, pamāca un fascinē. Man tā nav tikai grāmata, tā ir dāvana un vēstule tieši man no mana Debesu Tēva. Ak, kā vēlētos, kaut vairāk cilvēki vērtētu Dieva

Svētos rakstus. Jūtu, ka esmu saņēmusi Svētā Gara svaidījumu – pilnīgu sirdsmieru pēc sešu gadu ilgiem pārdzīvojumiem, kas bija saistībā ar problēmām ģimenē, ar šķiršanos no sava dēla. Taču varu būt pateicīga par savu vecāko meitu Zitu. Mūsu attiecības kā mātei ar meitu ir kļuvušas arvien ciešākas, īpaši pēdējo pāris gadu laikā. Zinu, ka esmu pieļāvusi kļūdas, taču, tuvojoties Dievam, Viņš tuvojas man un manai ģimenei, mainot un pilnveidojot.

Pirms pāris gadiem Siguldā norisinājās Latvijas adventistu jauniešu veidotais „IMPACT-Sigulda” pasākums. Ar lielu interesi vēlējos apmeklēt kopīgos svētkus un liecību vakarus. Palīdzības aktivitāšu ietvaros arī es saņēmu palīdzīgas rokas sava dzīvokļa remontdarbos. Mani patīkami pārsteidza jauniešu atvērtība un vēlme palīdzēt.

Raksturojot sevi, esmu tāda kā „dziļdomātāju cilvēku”, filozofu tips. Man bieži vien nākas domāt par cilvēku iekšējo pasauli, viņu apzināto un neizprotamo rīcību, emociju uzplūdiem, prieku, satraukumu, neapmierinātību, nomācošo attieksmi utt. Diemžēl jāsaka atklāti, ka savu apkārt esošo cilvēku vidū neatrodu sev līdzīgi domājošus, reizēm pat diskusijas par garīgajām vērtībām ir tukšas un šķiet bez satura. Ilgojos pēc izaugsmes, garīgu cilvēku atbalsta un padomiem. Ļoti priecātos, ja kāds no jums, lasītājiem, sakontaktētos ar mani. Kā arī vēlos jūs aicināt aizlūgt par mani. Ar prieku pievienotos kādai no mazajām grupām vai sapulcītēm.

Reizēm mēs nemaz nenovērtējam to, kas mums ir dots. Vēlos jūs pamudināt, neesiet vienaldzīgi pret apkārtējiem, esiet redzīgi, uzlūkojiet cilvēkus ar Kristus acīm!

Lai šīs pārdomu un svētku mēnesis jums ir īpašs un svētgais!

Sirsnībā,
ticības māsa Ilga Straume

MEKLĒT UN ATRAST

Mēs esam dažādi. Un Dievs, kurš mūs tādus ir radījis, zina, kā katru uzrunāt, lai pievērstu mūsu uzmanību sev. Nav tāda cilvēka, kuram Viņš nebūtu centies atklāties. Daudzi šajā pasaulē Viņu ignorē un nevērtē. Un tomēr joprojām ir kādi, kas Viņam atsaucas un Viņu iemīl. Šajā žurnālā nolēmām uzklaut dažus no tiem, kas ir ļāvušies Dieva aicinājumiem un izlēmuši šajā gadā arī pievienoties adventistu draudzei. Šīs būs cilvēku liecības. Vieni savu stāstu uzrakstījuši paši, citi to pastāstījuši intervijās. Mēs ceram, ka, lasot tās, jūs vēl vairāk ieraudzīsiet Dieva lielo gudrību, pacietību un mīlestību. Šī atšķirīgā pieredze palīdz saskatīt, kā Dievs arī mani un mūs katru joprojām uzrunā un velk sev tuvāk.

Oļeg, pastāsti nedaudz par sevi!

Man ir ģimene, un vēlos teikt, ka esmu patiesi laimīgs – vēl jo vairāk tāpēc, ka esmu arī atgriezies sava Tēva mājās. Un kā saka ebreji: „Kad atnāk Dievs, viss ir savās vietās, nekas nav salauzts.” Tieši tā šobrīd varu raksturot savu dzīvi.

Ventspils draudze Tevi jau pazīst un ļoti priecājas par tevi. Bet pastāsti arī lasītājiem – kas ir tas prieka pilnais brīdis tavā dzīvē šobrīd?

Pat nezinu, kurš no mums šobrīd priecājas vairāk (smejas). Varu teikt tikai vienu – mūsu draudzē Dievs ir sācis kapitālo remontu. Viss, kas ir bijis salauzts, tiek atjaunots, un viss, kas bijis zaudēts, atkal atgriežas. Dalīties ar savām atziņām un redzēt, kā Dievs piepilda Savus apsolījumus citu cilvēku dzīvē, tā ir īsta laime.

Pastāsti mazliet par savu dzīvi, pirms nolēmi to pilnībā nodot Dievam.

Mana dzīve ir bijusi ļoti interesanta. Īsumā par to pastāstīt nav iespējams. Dievs mani pirmo reizi uzrunāja 1992. gadā. Jāsaka godīgi, ka toreiz nebiju „labais zēns”. Lai gan ar stāvokli sabiedrībā, veselību un finansēm viss bija vislabākajā kārtībā, taču manā sirdī nebija vietas Dievam un es nekad nevēlē-

jos kļūt par kristieti. Taču Dievs zina, uz kādām podziņām kurā brīdī jāspiež. Viņš vienkārši mani izrāva no pasaules un pārstādīja savā valstībā.

Kas bija tas pagrieziena punkts tavā dzīvē, kas lika nonākt pie šāda svarīga lēmuma?

Mana galvenā dzīves vērtība ir uzticība, pārējo šajā pasaulē varam nopirkt.

Dievs man parādīja, cik “liela” vērtība uzticībai ir pasaulē. Tad es sapratu, ka vēlos mainīt savu dzīvi, bet nezināju kā. Un pirmais cilvēks, kurš man pastāstīja par Jēzu un pēc tam arī palīdzēja iepazīt Viņu, bija kāds zēns. Es zināju, ka viņš ir ticīgs, taču nevarēju saprast, kāpēc šis zēns iet uz baznīcu – vienmēr biju uzskatījis, ka baznīca domāta tikai veciem cilvēkiem.

Sākumā es šo zēnu pat neieredzēju, jo toreiz mans viedoklis par kristiešiem nebija labs. Taču tikai vienā frāzē no šī zēna mutes es sadzirdēju Debesu Tēva balsi. Tad arī es nolēmu, ka vēlos savā dzīvē tādu Dievu.

Kā šis lēmums ir mainījis tavu dzīvi?

Tiklīdz es nožēloju grēkus un lūdzu, lai Dievs ienāk manā dzīvē, izmainījās visa pasaule – gan manī, gan ap mani. Gaisma, brīvība, prieks, miers, mīlestība un vēlme izglābt visu pasauli – tās bija izjūtas, kuras mani pārpildīja. Mums ir dota īpaša privilēģija tikties ar Viņu tad, kad jūs to vēlaties. Katra tikšanās reize – tas ir liels notikums. Ar savu dzīvi es vēlos parādīt, ka Viņš ir tuvāk nekā ūdens, kurā peld zivs.

tikai tici!”

Soli pa solim Dievs mani aizveda uz vietu, par kuru daudzi kalpotāji un ticīgie man teica – tā nevar būt Dieva griba. Taču mana sirds teica pretējo. Un beidzot es satiku meiteni, kura izrādījās mana darba kolēģe. Visas tēmas, kuras apspriedām, mums šķita vienādi interesantas. Viss darba laiks pagāja nemanot, un kad beidzot viņai atzinās, ka ticu Dievam, viņa atbildēja, ka arī tic. Es gandrīz no krēsla nokritu, jo sapratu: TĀ IR VIŅA!

Mani neuztrauca tas, no kādas konfesijas, kādas tautības viņa ir. Es esmu krievu tautības, viņa – latviete. Pēc mūsu kāzām mēs sākam viens otru iepazīstināt ar konfesijām, kurām piederam. Ar laiku es sapratu, ka tajā draudzē, kurā

lantus, kurus Dievs ir piešķīris. Ja mēs cenšamies kalpot savā spēkā un ar savu gudrību, sāk parādīties noteikti simptomi VISĀS sfērās. Un beigās mēs paši nesaprotam, par ko esam pārvērtušies. Bet attiecībā uz savām kļūdām, trūkumiem un grēcīgumu – skatos uz visu kā uz jauniem mērķiem un uzvarām, kuras sasniegšu kopā ar Dievu. Uzvarētājiem cīņa ir normāla lieta.

Kur dabā Tu visvairāk sajūti Dieva varenību?

Kad es dienēju Gruzijā, es sapratu, cik niecīgs ir cilvēks. Mūsu nometne atradās Melnās jūras krastā. Saule, palmas, kalni, jūra, putniņi dzied – skaistums neaprakstāms! Mēs apsargājām nometni, un pēkšņi vienā brīdī kā pēc

Attiecībā uz savām kļūdām, trūkumiem un grēcīgumu – skatos uz visu kā uz jauniem mērķiem un uzvarām, kuras sasniegšu kopā ar Dievu. Uzvarētājiem cīņa ir normāla lieta.

Vai vari lasītājiem līdzdalīt kādu īpaši spilgtu piedzīvojumu ar Dievu no savas dzīves?

Pats interesantākais man šķiet tas, kā Dievs mani ieveda Adventistu draudzē. Es esmu pētījis vēsturi, reliģijas, dažādas konfesijas. Un jāsaka, ka sākotnēji mana attieksme pret adventistiem bija tāda pati kā pret kristietību, pirms es nodevu dzīvi Dievam. Kā jau jūs noteikti sapratāt, Kristu es pieņēmu citā konfesijā un biju plānojis kalpot šajā draudzē visu dzīvi.

Tad pēkšņi Dievs man atklāja sabata nozīmi, un es sāku šo dienu nodalīt tikai Dievam. Tā bija diena, kurā es gavēju un lūdzu.

Pēc tam Dievs man pateica (caur kādu sludinātāju, kurš bija atbraucis evaņģelizēt no citas valsts un neko nezināja par manu dzīvi): “Es esmu tev sagatavojis sievu, kura mīlēs Mani un tevi. Tikai nemeklē viņu, jo tu atradīsi viņu tur, kur necerēsi atrast.”

Pēc tam mana dzīve sāka ļoti strauji mainīties, viss sāka brukt, es pazaudēju visu – biznesu, dzīvokli, draugus un arī draudzi, kurā toreiz kalpoju.

Es sapratu, ka Dievs maina manu dzīvi, jo mīl mani. Bet toreiz man gribējās, lai Viņš mīlētu mani mazliet mazāk (smejas). Tajā pašā laikā dziļi sirdī es dzirdēju Dieva balsi sakām: “Nebīsties,

es atrados kādreiz, es esmu izaudzis, ieguvis zināšanas, kā arī izdarījis visu, kas man bija jāizdara. Un tagad ir jāiet tālāk.

Mūsu 15 gadu ilgajā laulības laikā (mums šogad ir jubileja) Dievs ir pilnībā mainījis manu attieksmi pret citām konfesijām. Es visu laiku centos pats iekļauties kādā kalpošanā, bet nekas no tā nesanāca. Likās, ka Dievs par mani ir aizmirsis, drīz jau pensija (smejas). Bet kad es atstāju savus plānus Dieva ziņā, durvis atvērās un viss mainījās.

Šajā vasarā es kristījos un kļuva par oficiālu Ventspils adventistu draudzes locekli. Bija tāda sajūta, ka uz rokām tiku ienests operāciju zālē – es tiku nomazgāts, pārgērbts un Dievs man iedeva rokās savu instrumentu. Sapratu, ka Dievs nav aizmirsis par manu aicinājumu. Viņš ir uzticams.

Populāras tēmas ir depresijas, izdegšanas sindromi, mūžīgā cīņa ar kārdinājumiem... Kā tu smelies spēku ikdienas lielajām un mazajām, garīgajām un fiziskajām cīņām?

Atcerieties, ko teica Jēzus: “Mana maize – tā ir pildīt mana Tēva gribu.” Pašas labākās zāles pret depresiju un garlaicību – darīt darbu, kuru tu mīli, darboties kopā ar savu Kungu. Kļūda ir darīt to, kas nav mūsu aicinājums, tajā pašā laikā baidoties izmantot tos ta-

komandas iestājās pilnīgs klusums, pat vējš norima. Un pēkšņi, it kā Kāds būtu pārvilcis ar roku pār debesīm, iestājās tumsa – kā naktī. Mums kļuva neomulīgi. Pēc tam uznāca vētra, kas noslaucīja visu savā ceļā. Mani pārņēma šausmas. Kur paslēpties? Nekur! Man spēcīgi sareiba galva, un sajutu zemi kustamies zem sevis. Tā bija zemestrīce.

Vēl viens gadījums, atkal armijā, mums notika mācības Igaunijā. Kā jebkuram tā vecuma jauniešiem, man bija liela vēlme sevi pārbaudīt un pierādīt. Beidzot pienāca ilgi gaidītā diena. Mēs iegājām mežā, un pēkšņi tajā laikā, kad sākās apmācības, bieza un tumša meža vidū, pats nesaprotu kā, pēkšņi ieraudzīju mazu plāviņu, kas bija piepildīta ar saules gaismu. Pirms došanās uz armiju mani tuvinieki uzdāvināja man Jauno derību, mazu grāmatiņu, tā teikt, veiksmei. Es arī pret to izturējos kā pret amuletu. Taču, kad es šī tumšā meža vidū ieraudzīju spilgtu gaismu, kaut kā pēkšņi viss apkārt notiekošais kļuva mazsvarīgs. Bija tāda sajūta, ka šī gaisma ir ienākusi manī. Tā bija pirmā reize, kad atvēru šo grāmatu.

Saka, ka neviens nav perfekts no sākuma līdz galam. Cilvēki vēlas dzirdēt patiesus stāstus par Dievu reālajā dzīvē. Kā tu iedrošinātu citus sniegt liecības savai ģimenei, draugiem,

draudzei? Vai tas, tavuprāt, vispār ir svarīgi?

Par mūsu pilnību mums nav jāspriež pašiem. Ja Dievs saka, ka mēs esam dārgāki nekā Viņa Dēls, tad Viņa acīs mēs esam īpaši vērtīgi un mums nav tiesību pastāvīgi pārliecināt sevi un Viņu par pretējo. Lai jūs labāk saprastu – iedomājieties, kā jūs justos, ja cil-

vēks, kuru jūs mīlat un kura dēļ esat gatavs uz visu, pastāvīgi jūs atgrūstu un teiktu, ka viņš ir grēcīgs, nav jūsu cienīgs un vispār nav gatavs.

Es cenšos sekot līdzi tam, lai ik dienas būtu gatavs tikšanās brīdim ar Viņu. Būt gataviem tikties ar Kungu jebkurā brīdī – tā ir mūsu atbildība.

Mums jābūt sirdī gataviem, nevis ārēji

jāizskatās gataviem. Citādi tā būs pašreklāma. Man nav jāklieš visai pasaulei par Dievu. Pasaulei nav vajadzīgi tukši vārdi. Bet tajā pašā laikā mums jāieklausa, kad un kur Dievs mūs aicina. Un tad nesakiet Viņam nē!

*Intervēja Laura Birziņa
Ventspils draudze*

MANI NENOŠĀVA

Pirms vairākiem gadiem Ilze Jaunzema bija bērnu cienīta un mīlēta mājturības skolotāja Cēsu 1. pamatskolā. Tad pēkšņi kādā rītā pār visām Cēsīm pāršalca ziņa: skolotāja Ilze sašauta! Viņas dzīvība karājas mata galā... Vairākiem no mūsu draudzes bērni vai mazbērni mācījās tajā skolā, un mēs lūdzām un lūdzām par viņu... Kāds mums visiem „Sadraudzības” draudzē ir prieks, ka Debestēvs ir bijis tik žēlīgs un Ilze tagad ir kopā gan ar Viņu, gan ar mums!

Kad biju maza, vēl pat negāju skolā, mammīte man stāstīja Bībeles stāstus. Tagad, kad lasu mazbērniem, man atmiņā ataut šie stāsti.

Man mammas vairs nebija, kad man bija 9 gadi. Mani audzināšanā sākumā paņēma viens mammas brālis, sirsnīgs cilvēks, bet viņa interesi vairāk piesaistīja grādīgie dzērieni. Tad mani audzināšanā paņēma otrs mammas brālis.

Lai gan mans vecaistēvs bija tuvu Dievam, dēli nebija ticīgi cilvēki. Pie šī brāļa man viegli negāja. Nē, nedomājiet, ka biju grūti audzināms bērns. Nē, klusa un kautrīga – tā par mani sacīja. Toties mani klases biedri bija labi un iecīnīgi pret mani. Viņi rūpējās par mani kā par mazo māsu. Man jau nebija, par ko nopirkt pat ne lētāko saldējumu, ne končās. Bet meitenes pirka sev un mani nekad neatstāja bešā. Es nekad nejutos atstumta. Tas noteikti bija manas klases audzinātājas nopelns. Un tagad, kad par to visu pārdomāju, saprotu, ka Dievs par mani šādi rūpējās.

Pamatskolas pēdējās klasēs mani savā ģimenē pieņēma klases audzinātāja. No malas visi domāja, ka viņa ir barga, nepieejama, bet sirds patiešām viņai bija laba. Arī viņas meita un dēls mani pieņēma kā savējo. Biju ieguvusi ģimeni, brāli un māsu!

Kaimiņos dzīvoja adventistu ģimene. Mēs, meitenes, sadraudzējāmies. Bet tad sekoja skolas, darbs, ģimene, bērni.

Jaunākā manas mammas māsa, pastārīte (kā mēs viņu mīli saucām – Rozīte), nāca pie manis ciemos, nesa man kristīgo literatūru. Ar interesi lasīju “Lielo cīņu”, bet aicinājumiem nākt uz dievnamu neatsaucos. Atceros, ka bērībā biju līdzi uz dievnamu Kalēju ielā. Atminos, ka raudāju un asaras pilēja uz mammas pierakstiem – tie izplūda, jo bija rakstīti ar ķīmisko zīmuli. Laikam jau bērnam bija garlaicīgi. Tāpēc piecājos, ka tagad bērniem ir sava Bībeles skola. Spilgtā atmiņā man palicis tas, ka dievnama pašā priekšā bija skaists,

tumšsarkans samta pārklājs ar bārkstīm, uz kura bija ar zeltītiem burtiem uzraksts – Dievs ir mīlestība.

Laiks skrēja vēja spārnim, sarežģījās dzīve. Dažu brīdi bija tik grūti, ka likās – vairs nespēju. Un tad atcerējos, ka man tika teikts, ka visu var uzticēt Dievam. Es tik maz par visu to zināju! Un tomēr metos ceļos un sarunājos ar Viņu. Lūdzu pēc palīdzības, lūdzu, lai atrisinā manu grūto situāciju, jo es tā vairs nespēju. Bija izmisums.

Vienudien gāju uz skolu, uz darbu, un mani sašāva mans vīrs un arī pats no-

šāvās. Intensīvās terapijas nodaļā, kad mani apmeklēja ķirurgs, kurš vairākas stundas bija cīnījies par manu dzīvību, viņš teica – tev, meitēn, Dievs stāvējis klāt!

Zelta vārdi! Šie vārdi aizskāra manu sirdi. Patiesi, bija noticis brīnums! Pirmais šāviens tika izdarīts, cieši turot revolveri pie paša pleca. Lode nokļūdījās par 2 mm, neaizsniedzot artēriju, kas piegādā asinis uz sirdi. Otrs šāviens tika raidīts plaušu rajonā ar apzāģētu divstobreni, kurā bija 7 nāvējošas “bumbiņas”. Man trāpīja tikai viena. Pārējās izklīda kur kurā – mašīnas sānstiklīnā, elektrības stabā... Racionāli to

ļoti dziļā. Bet to nevajadzēja darīt, jo par mani taču Cēsu draudzē ilgu laiku tika noturētas aizlūgšanas!

Sapratu, ka skolā vairs nespētu strādāt. Pārcēlos no Cēsīm uz Mazsalacas laukiem. Te nu atkal varētu stāstīt piedzīvojumus, kā Debesu Tēvs mani vadīja, kā ļāva sastapt tik daudz brīnišķīgu cilvēku, kas palīdzēja man atveseļoties un garīgi, solīti pa solītim, pieaugt. Tā Dievs mani aizveda pie mazās, sirsnīgās, liela mīluma un iejūtības pilnās Mazsalacas draudzes. Sākumā bija grūti pēc šiem notikumiem būt kopā ar cilvēku grupu, asaras bīra par katru nieku, nevarēju sevi savaldīt.

par mani lūdza, lūdzām lūgšanu grupiņās. Es gribēju kristīties. Cik daudz cilvēku manā ceļā Dievs sūtīja, arī “kaimiņmeitenes” Ilonas un visas viņas ģimenītes padomu, atbalstu, uzmundrinājumu un palīdzīgās rokas! Esmu pateicīga, ka Dievs manā ceļā licis sastapt šos brīnišķīgos cilvēkus: Ritu Veidi, Intu Priedi, Sandru Upīti, Tēraudu un Ģipšļu ģimenīti. Te varētu tupināt un turpināt.

Daudzi bažījās par manu lēmumu krasi visu dzīvi mainīt. Tas patiešām bija ļoti grūti. Es nekad neriskētu, ja es neuzticētos mūsu Kungam, mūsu Debesu Tēvam. Dievs apbrīnojamā veidā visu

Intensīvās terapijas nodaļā, kad mani apmeklēja ķirurgs, kurš vairākas stundas bija cīnījies par manu dzīvību, viņš teica – tev, meitēn, Dievs stāvējis klāt!

neviens nespēja izskaidrot... Bet, lūk, dakteris varēja.

Šis teikums solīti pa solītim izmainīja manu dzīvi. Kad pēc ilga atveseļošanās perioda varēju staigāt, gāju uz Cēsu Adventistu draudzes dievnamu. Tad es uzzināju, kāpēc man viss tik apbrīnojami dziļā, visas rētas, arī plecā. Abi dakteri – ķirurgi izteica prognozi, ka plecā vajadzēs pārstādīt ādu, jo rēta bija ļoti,

Sieviete no draudzes, Inta man sāka pasniegt Bībeles stundas. Pēc kāda laika, kad atkal biju saskumusi, Inta man teica: “Vai Tu redzi, cik Dievs pie Tevis daudz darījis?!” Apdomājos. Jā, tā arī bija. Ar patiku iesaistījos Ceļa meklētāju darbā. Protams, viegli veselības dēļ nebija, bet gandarījums bija liels.

Tad arī sapratu, ka mana dzīve jāsakārto, jāsakārto attiecības. Visa draudzē

kārtoja. Notika lietas, kad likās – tas nav iespējams! Visi “manējie” teica, ka te tiešām ir redzams Dieva lietu kārtojums. Slava un gods mūsu Radītājam! Pārcēlos tuvāk Cēsīm, un pēc mēneša, šī gada 17. oktobrī, man Raunas pagasta “Rimšās” pie dabas bija kristības. Tas ir svarīgākais un jaukāks notikums manā dzīvē!

Ilze Jaunzema

MĪLESTĪBAS ATRASTA

Cilvēks ir radīts, lai uzticētos Dievam un pielūgsmei. Jo nav tāda cilvēciska spēka, kas varētu apmierināt dvēseles izsalkumu, slāpes un ilgas pēc īstas un mūžīgas mīlestības. Tādas es arī sajutu, tā Dievs mani atrada, un par to esmu Viņam bezgala pateicīga!

Jo ir dots cerīgs apsolījums, uz ko mēs varam visi droši paļauties: „Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) Es nācu kā bērns pie mīlošā tēva un ieliku sevi Viņa gādīgās rokās, lai Viņš vada manu dzīvi un veido mani kā māla trauku, un piepilda to.

Esmu dzimusi Madonā, vasarā, 11.jūnijā rītā. Paši pirmie deviņi dzīves gadi pagāja Lazdonā, ļoti skaistā vietā ezerkrastā, netālu no Madonas. Pēc tam mans ceļš aizveda uz Sarkanu pusi, uz

vecvecāku mājām savā lauku saimniecībā.

Bērnībā neizjutu vecāku dievbijību. Vienīgi sarunās ar vecvecākiem sapratu, ka viņi tic, ka ir kāds augstāks spēks, kas mūs vada. Man bija ļoti daudz jautājumu par sevi, piemēram, kā es rados un kāpēc tieši es un ne cita meitene. Ļoti patika dziedāt, un arī tagad nekas nav mainījies, tas ir mans vaļasprieks. Patika dzeja. Man interesēja vēsture par pasaules radīšanu un nomocītāja jautājums, vai tiešām cilvēks ir radies no

pērtiķa. Ļoti interesēja vecāku dzīve, viņu tā laika notikumi un iegūtā pieredze un padomi. Patika arī pasapņot ar atvērtām acīm par nākotni kādas noskatītās filmas vai lasītā iespaidā. Vecmāmiņas arī bija ļoti gaiši, interesanti un mīloši cilvēki, kuru dzīvē dominēja jūtas. Es arī iemācījos būt tainīga, kas māk atšķirt ļaunu no laba. Prieku sagādā dabas tuvums, dzīvnieki. Ar to es arī nodarbojos savā ikdienā. Bērnībā vairākkārt laimējās izjust dievišķo piekārienu un pat sajost sava sargeņģeļa

klātbūtni, kad man paklupa kāja uz stāvēšanas skolas kāpnēm, un tad man likās, ka kāds mani krītot pieturēja. Tas bija, manuprāt, brīnums.

Skolā biju ļoti apzinīga, centīga un diezgan jūtīga pēc rakstura. Arī skolotāji bija prasīgi un maz tajā laikā pievērsa uzmanību bērnam emocionālai pašsajūtai. Viss bija jāvar un jāpaspēj. Tā es nonācu līdz smagam izdegšanas sindromam. Šo manu smago veselības stāvokli nespāra ne skolotāji, ne ārsti. Brīdī, kad varēja likties, ka viss ir beidzies, Dievs mani svētīja dzīvei. Tas vēl vairāk man lika aizdomāties par dzīves jēgu, manu lomu un vietu šajā pasaulē. Mani tolaik interesēja tādas zinātnes kā psiholoģija, ētika, klausījies un lasīju par cilvēku savstarpējo attiecību likločiem.

Pirms daudziem gadiem mūsu mājās, sludinot Dieva vārdu, iegriezās mācītājs Andris Pešelis, kuru tagad atpazīnu ar kristīgo literatūru un šī žurnāla starpniecību. Es atceros, mums bija jauka saruna. Man palika patīkams iespaids. Tas man arī palīdzēja nonākt pie atziņas, kāds ir Dievs.

Es sāku meklēt ceļu pie Viņa. Vispirms apmeklēju luterāņu draudzes dievkalpojumus Degumniekos. Ceļš bija diezgan tāls, nakšņoju pie draudzenes. Dažādu apstākļu sakrītības dēļ saikne ar draudzi pārtrūka.

Kādu reizi, apmeklējot ārstu, notika jauns pavērsiens ceļā pie Dieva. Nejauši dzirdēju telefona sarunu ar vienu no savām draudzes māsām par satikšanās organizēšanu ar mācītāju Andreju Āriņu. Mani ieinteresēja lekcijas temats par ģimeni un mīlestību. Pirmo reizi izdzirdēju vārdu sabats. Un tā es nonā-

cu Septītās dienas adventistu draudzes dievnamā. Nākamās dienas rītā mani uzaicināja uz sabata dievkalpojumu. Tur mani jauki uzņēma. Es sāku tuvāk iepazīt Bībeli.

Arī kristīgā literatūra atklāja Dieva vārda skaistumu un Viņa klātbūtni.

Pagājušajā rudenī tiku uzaicināta uz Andreja Āriņa 15 semināru ciklu „Dzīve ar mīlestības kvalitātes zīmi”.

Pēc tam mācītājs turpināja nodarbības ar semināra dalībniekiem par veselīgu dzīvesveidu un turpināja iepazīstināt ar Bībeli. Tad mums, visiem semināra dalībniekiem, nāca uzaicinājums uz kristībām. Domāju ka Dievs mani uzrunāja, un es arī šim aicinājumam atsaucos. Tas notika šajā vasarā, 24. jūlijā, Vecpiebalgā, Alauksta ezerā Ceļa meklētāju nometnes noslēgumā. Šis

bija skaists, mierīgs, neaizmirstams vakars.

Ir bijuši visādi pārbaudījumi pēc kristībām, kas šķiet neizskaidrojami. Bija arī izaicinājumi par sabata ievērošanu. Mani ļoti stiprina ik rīta sazvanišanas, kad mēs, izmantojot konferences zvana iespējas, apmēram 10 cilvēki sazvaniamies, lai kopā lūgtu un lasītu. Mēs esam trīs kristībnieki Madonas draudzē. Kopā lasām no E. Vaitas grāmatas „Kristus līdzi”. Un pēc tam pārrunājam lasīto, izsakām pateicības un lūgšanu vajadzības. Pirms šīs grāmatas lasījām „Ceļš pie Kristus”, kas ir tiešām vērtība rokasgrāmata tiem, kas izvēlas šo ceļu.

Ja esam nolēmuši dzīvot īstenot Dieva mīlestību, tad mums tas jā dara kopā, kalpojot cits citam. Mēs nesen kādā sabata pēcpusdienā devāmies apmeklēt ar draudzi Madonas pansionāta seniorus. Dziedājām dziesmas un aprunājāmies. Varēja just, ka tas viņus iepriecināja. Biju aiznesusi no sava dārza ābolus kā cienastu. Arī pašai tas radīja prieku, jo tā bija pirmā kalpošana kopā ar draudzi. Esmu sajutusi Dieva žēlastības dzīvinošo un pārveidojošo spēku. Savu atgriešanās stāstu pie Dieva vēlos noslēgt ar vēlējumu lasītājiem Ziemassvētkos: „Mīlie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu.” (1. Jāņa 4:7-9)

Agita Šusta

no Madonas draudzes

DAŽĀDIE CEĻI BAUSKĀ

Cilvēks ir radīts, lai uzticētos Dievam un pielūgsmei. Jo nav tāda cilvēciska spēka, kas varētu apmierināt dvēseles izsalkumu, slāpes un ilgas pēc īstas un mūžīgas mīlestības. Tādas es arī sajutu, tā Dievs mani atrada, un par to esmu Viņam bezgala pateicīga!

Aizvadītā vasara Bauskas draudzē bija bagāta. Ar kristībām draudzei pievienojās vairākas dvēseles. Šo cilvēku ceļš līdz draudzei bija atšķirīgs. Un tas ir labi, tas liecina, cik daudzveidīgi un reizēm neaptverami ir tie ceļi, pa kuriem Dievs uzrunā

cilvēku.

Pats ierastākais ceļš ir no paaudzes paaudzē nodotās vērtības. Un tā arī divas jaunas meitenes Juta un Elvita sekoja mammas un vecmammās piemēram. Viņas bija draudzē izaugušas. Ne tikai ģimenei, bet arī tiem, kuri draudzē

rūpējas par bērniem, ir ļoti nozīmīga loma. Tāda ir Līvijas Baltrušaites-Karzones darbošanās atbalss. Kā mazas meitenes abas jaunkristītās bija sēdējušas Līvijai klēpī, vēlāk viņas vadībā piedalījušas pusaudžu aktivitātēs. Izauga meitenes, izauga Līvija un kļuva

par mācītāju, gan ne Bauskas draudzē, bet saite starp viņu un meitenēm palika. Tāpēc abas meitenes vēlējās, lai arī šajā nozīmīgajā brīdī – derības slēgšanā ar Dievu – Līvija būtu tā, kas aizver vārtus uz bērniību. Līvija veda meitenes kristību ūdeņos. Bieži mēs pat neapzināmies, kā mūsu dzīve, mūsu attieksme

vas, gan bērniem. Es viņus nepratu pievest Kristum. Šī divkosīgā dzīve man nedeķa mieru, bet, redzot, ka man apkārt formālie ticīgie tā dzīvo, samierinājos. Samierinājos līdz kādam telefona zvanam – mani aicināja aizlūgt par kādu samērā jaunu sievieti, kuras organizāciju pilnībā pārņēmis vēzis. Lūdzot

samierināties un saucu uz Dievu, kas vienīgais var dot pozitīvu risinājumu. Vēlējos nokļūt pie patiesi ticīgiem cilvēkiem, vēlējos, lai visa ģimene spētu iepazīt Kristu. Ar sen neredzētu drauga palīdzību brīnumainā veidā nonācām Bauskas adventistu draudzē. Tā bija neierasta vide, cilvēki, kas labi pārzina Svētos Rakstus. Ne vien ar vārdiem, bet ar visu dzīvi viņi atspoguļoja Kristu. Mēs tikām nesti uz lūgšanu rokām. Mums tika praktiski palīdzēts, visa ģimene bijām gaidīti viesi viņu mājās un baudījām, kā mums šķita, pāri plūstošu mīlestību. Tā rezultātā viss mans nams piepildījās ar Dieva mīlestību, visa mūsu ģimene – es, sieva, mūsu četri bērni un māte – esam ticīgi.

Sakārtojot attiecības ar Radītāju, noliekot visu mūsu dzīvi Viņa rokās, kā arī paklausot medicīnas darbiniekiem, slimība atkāpās. Pavasarī tika paziņots, ka slimība samērā strauji mazinās, rūk. Mana sieva, no kuras agrāk kaunējos savas pārliecības dēļ, arī ir pieņēmusi Kristu. Kas mūs kavē kristīties? Ar prieku un pārliecību sekojām mācītājam Āriņam Mūsas upē. Ar prieku mūs krastā sagaidīja mūsu bērni. Es ceru, ka pienāks brīdis, kad krastā gaidīsim

Saruna ar medicīnas darbiniekiem ļāva noprast, ka mans un Antas kopējais laiks ir palicis pavisam īss. Centos būt stiprs un pieņemt neizbēgamo.

pret kādu iespaido cilvēku.

Pārējos, kuri vēlējās slēgt derību ar Dievu, kristību ūdeņos veda mācītājs Andris Āriņš. Kāpēc tieši viņš? Acīmredzot tāda bija Dieva griba. Braucot uz Bausku, lai runātu svētrunu, mācītājs Āriņš pārcilājis prātā daudzus tematus, bet tad apstājies pie kristību notikuma. Kas ir kristības, ko tās nozīmē cilvēkam un visu pārējo ar šo tēmu saistīto mācītājs pasniedza aizraujošā uzrunā. Nobeigumā izskanēja jautājums – vai jūsu vidū ir kāds, kurš vēlētos kristīties? Pacēlās viena, otra, trešā un vēl vairākas rokas. Bet kāds bija iesākums šo cilvēku izvēlei?

Interesants un savdabīgs ir Andra un Antas stāsts. Jau kādu pusgadu šī ģimene apmeklēja Bauskas draudzi – tēvs, māte un viņu četri bērni. Kā viņi mūs atrada? Kāpēc tieši mūsu draudzi? Par to stāsta Andris.

„Savā sirdī es ticēju Dievam, bet mana rīcība to neizpaua. Bieži vien es kaunējos savas pārliecības dēļ gan no sie-

Visaugstāko pēc palīdzības, manas domas nemitīgi apstājās pie mana mīlotā cilvēka. Nemiers neizzuda, un es lūdzu sievu iziet pārbaudī. Vienlaikus sajutu pastiprinātu vēlmi lasīt Dieva Vārdu. Uzzināja Ījaba grāmatu.

Piepildījās tas, ko savā sirdī it kā nojautu. Vēzis jau kādu laiku bija darbojies manas sievas ķermenī, un nekas nebūs vairs tā, kā agrāk. Iznāk, ka Dievs mani bija brīdinājis. Sapratu, ka Viņš tad dos arī spēku tikt ar visu galā, lai kāds būtu iznākums.

Saruna ar medicīnas darbiniekiem ļāva noprast, ka mans un Antas kopējais laiks ir palicis pavisam īss. Centos būt stiprs un pieņemt neizbēgamo. Arī sieva neloloja ilūzijas, tikai noteica: „Grūti būs mani apglabāt, zeme sasalusī.” Tā gribējās kaut vienu vasaru vēl pavadīt kopā! Nevarēdams samierināties ar situāciju, nolēmu vērsties pie dažiem mācītājiem, vēlējos, lai visi ticīgie lūdz par mums.

Slimība strauji progresēja. Nespēju

mēs, bet no kristību ūdens izkāps mūsu bērni.”

Pavisam citāds ir Leonoras stāsts. No bērības atmiņām un sarunām ar māti Leonora zināja, ka ir tāda augstākā vara – Dievs. Taču aktīvā dzīve pagāja ateisma gaisotnē, kā lielākai daļai kara laikā bērnu. Šad un tad apmainījāmies ar Leonoru domām, grāmatām, jo bijām pazīstamas kopš jaunības. Kamēr abas strādājām, mūsu tikšanās notika darba pienākumu lokā. Tagad, esot pensijā, atskan zvans – vai tev nav kāda jauna lasāmviela?

Ir, bet mums jāsatiekas. Nosaucu adresi, kurā esmu sestdienās, un jautāju – vai atnāksi? Jā!

Satiekamies no rīta, īsu brīdi pirms dievkalpojuma. Jautāju – ja jau esi šeit, vai negribi paskatīties un paklausīties, kas pie mums notiek? Leonora piekrita. Pēc dievkalpojuma radās daudz jautājumu – kas ir tas un ko nozīmē šis? Risinājums – zini, es atnāksu vēl, ir interesanti.

Un tā Leonora nāca divus gadus, gandrīz neizlaižot nevienu dievkalpojumu. Viņa teica – kā lai nenāku, ja mans redzējums uz lietām, uz pasauli iegūst pamatojumu, kopsaucēju. Starp citu, Leonorai piemīt izteikta analītiskā domāšana, kā jau cilvēkam, kas visu mūžu darbojies vadošos amatos. Bijām spriedušas, ka pienācis laiks runāt par kristībām. Un atbilde nāca no

mācītāja Āriņa tajā svētrunā. Tā arī Leonora savu iepriekšējo dvēseles dzīvi atstāja Mūsas ūdeņos un iznāca no tiem kā mūžības kandidāte.

Priecājoties par aizvadīto vasaru, mēs skatāmies arī nākotnē. Ir vairāki cilvēki, kas apmeklē mūsu draudzi, interesējas par Bībeles izpēti un iekļaujas draudzes dzīvē. Varbūt viņi būs nā-

košās vasaras kristību kandidāti. Bet varbūt Dievs liks paskatīties uz mūsu draudzes pusi cilvēkiem, kurus šobrīd nemaz nepazīstam? Apzināties vienu – mūsu draudzei ir jābūt vietai, kas ir redzama, kur var atrast mīlestību un no kuras atnācēji neaiziet. Lai Dievs palīdz mums tādiem būt!

Aija Grīnberga
Bauskas draudzē

DIEVA “NEŽĒLĪGĀ” VADĪBA

Cilvēks ir radīts, lai uzticētos Dievam un pielūgsmei. Jo nav tāda cilvēciska spēka, kas varētu apmierināt dvēseles izsalkumu, slāpes un ilgas pēc īstas un mūžīgas mīlestības. Tādas es arī sajutu, tā Dievs mani atrada, un par to esmu Viņam bezgala pateicīga!

Pastāsti, lūdzu, kāpēc tu uzmeklēji adventistu Rīgas 7. draudzi Rīgā, Ģimnastikas ielā 43?

Tobrīd es atrados izmisuma stāvoklī. Pārdzīvoju par savu dēlu. 90. gadu

vienreizēju saskaņu. Uzzināja par sabata bausli un meklēja draudzi, kura pulcētos sestdienā. Tā viņš nonāca Ogres adventistu draudzē. Novēroju, ka viņa raksturā notika izmaiņa – viņš kļuva

sākumā mēs ar ģimeni bijām atgriezušies no Vācijas, kur mans vīrs dienēja padomju armijā. Manā ģimenē ir četri bērni: trīs dēli un viena meita. Vecākais dēls vienmēr bija ļoti apzinīgs, talantīgs, uzņēmās rūpes par saviem brāļiem un māsu. Neilgi pēc atgriešanās dzimtenē viņš sāka domāt par Dievu, radās interese nopirkt Bībeli, bet toreiz to neizdevās nopirkt. Nejauši viņš sastapa kādu literatūras tirgotāju, kurš piedāvāja garīga rakstura grāmatas. Viņš sāka lasīt, atcerēties vecmāmiņas stāstus par Dievu. Tad arī Bībele nonāca viņa rokās, un viņš sāka salīdzināt garīgajās grāmatās aprakstīto ar Bībeli, atrada

līdzsvarotāks, no viņa staroja mīlestība un siltums. Nekad viņš nepacēla balsi, aicināja pārējos piedot tiem, kas rīkojās izaicinoši vai ļauni.

Kā jau jauns cilvēks, mans dēls ilgojās pēc mīlestības, savas ģimenes. Viņa dzīvē uzplauka brīnišķīgs zieds – meitene, kuru viņš bezgala mīlēja un par kuru vairākkārtīgi cīnījās, pat dzīvības briesmās. Tā viņš pārcēlās uz patstāvīgu dzīvi ar savu draudzeni.

Kādā grūtā brīdī dēls atbrauca pie manis, lai pārnakšnotu. Pēkšņi es atklāju, ka dēlam ir aizraušāns ar narkotiskām vielām. Biju šokēta, zvanīju meitai. Steidzīgi devāties uz narkoloģisko

dispanseru pēc palīdzības. Kādu laiku dēls apmeklēja ārstu-narkologu, bet iegūtais vilinājums bija spēcīgāks. Jaunais dēla dzīvesveids nesa līdzīgu savas sekas – viņš zaudēja darbu, arvien biežāk radās nesaskaņas ar mīļoto draudzeni, iztikai un kārtējai devai bija nepieciešams meklēt vieglākus naudas iegūšanas veidus. Nācās vairākkārt saskarties ar tiesībsargiem, kā arī ar cietumiem, kuri pārmācīja, kā mācēja.

Meklēju palīdzību visur, kur vien to piedāvāja – biju pie dziedniekiem, zīlniekiem, ekstrasensiem. Ņēmu līdzīgu dēla fotogrāfiju, jo pats viņš ar mani atteicās kopā doties, teica, ka tam netic. Visi šie centieni tomēr nenesa nekādu labumu. Gluži otrādi – likās, ka ar dēlu kļūst arvien sliktāk, arī mana nervu sistēma kļuva nestabila, nevarēju gulēt naktīs.

Pēkšņi galvā ienāca doma – jāķeras pie pēdējā salmiņa, jāmeklē palīdzība dēlam pie tās draudzes, kurā viņš reiz bija “piedzimis”. Mans dēls pirms ilgāka laika kādā sarunā bija man pateicis, ka blakus mūsu dzīvesvietai ir uzcelts jauns adventistu dievnams. Aizgāju uz draudzes namu darba dienā, bet durvis bija slēgtas. Nācu citu dienu, tas pats. Iedomājos, ka jābūt telefonam izziņu dienestā 118, kur man iedeva tālruni. Izrādījās, ka tas bija Rīgas 7. draudzes mācītāja Andra Pešļa tālrunis. Viņš atsaucās, apmeklēja mani un manu dēlu mājās. Dēls saprata, ka vajadzētu atgriezties, bet vēl neesot pienācis viņa laiks, vēl nav saņēmis, nav nobriedis.

Kāds bija Tavs pirmais piedzīvojums ar Dievu?

Pēc sarunas A. Pešelis aicināja mani apmeklēt draudzes dievkalpojumu sestdienā. Es sākumā domāju, ka man tas nav vajadzīgs, jo gribēju taču tikai palīdzēt dēlam, lai viņš atgrieztos. Kad pienāca sestdienas rīts, jutu iekšēju pamudinājumu tomēr doties, apskatīt, kas tā par vietu, kādi cilvēki, kas tur notiek. Dievkalpojuma laikā mans iekšējais satraukums mani neatstāja. Pie manis pienāca divas sievietes – no sākuma Sigita, vēlāk Linda. Viņas bija ļoti ieinteresētas, deva man cerību un ticību, ka Dievs neatstās.

Tā turpināju nākt arī nākamajās sestdienās, radās vēlēšanās to darīt. Neilgi pēc tam sacīju Lindai, ka daudz kas man vēl nav saprotams Bībelē, un viņa man piedāvāja kopīgi pētīt Bībeli ar kādu skolotāju. Kad izstāstīju savam skolotājam savu dzīvesstāstu, viņš saprata, ka, pirms uzsākt Bībeles izpēti, vispirms jāiegūst atbrīvošana no sais-

Vai Dievs atbildēja uz tavām ilgām, kāpēc tu sākotnēji meklēji draudzi?

Manu kristību dienā es aicināju savus bērnus atbraukt uz kristību vietu. Arī mans vecākais dēls solīja būt. Atbrauca meita, mazbērni, jaunākais dēls. Bet vecākais piezvanīja un attaisnojās, ka nebūs darba dēļ. Mājās viņš gan man dāvāja ziedus. Cerēju, ka mans kristību notikums būs pamudinājums arī viņam atgriezties, bet tas joprojām nenotika.

Taču manas kristības izraisīja citu pārmaiņu, kādu es nebiju gaidījusi. Mans vīrs, kurš visu mūžu ir bijis uzticīgs militārajam dienestam, uzsūcis ateistisko ideoloģiju – viņš vienā rītā pienāca pie manis un izteica apņemšanos mainīt savu dzīvi. Viņš vēlējās būt ar mani kopā. Labprātīgi tajā pašā nedēļā apmeklēja ar mani lūgšanu grupu un pēc tam arī dievkalpojumu. No tās reizes joprojām viņš ir man blakus, aizdomājas par garīgiem jautājumiem, lasa un pēta Bībeli.

Sava dēla atgriešanos uzticēju arī drau-

veikta izmeklēšana, secināja, ka nepieciešama steidzama žultspūšļa operācija. Dakteris pēc operācijas sacīja, ka dēls ir dzimis laimes krekliņā. Vēl nedaudz vilcināšanās varēja novest pie letāla iznākuma.

Skaidri saskatīju tajā Dieva vadību, atbildi uz lūgšanām. Arī dēls to saskatīja, kad viņam to jautāju. Viņš lūdza, lai neizdaru uz viņu spiedienu, ka viņš pats visu saprot un pienāks savs laiks arī viņam atgriezties.

Pēc slimnīcas vienu reizi nenocietos un aicināju viņu uz dievkalpojumu. Viņš sacīja, ka padomās, no rīta pavadīja mani līdz dievnama durvīm, bet atgriezās atpakaļ mājās.

Pagāja četri mēneši. Pienāca trešais grūdiens. Jau biju pieradusi, ka dēls reizēm nenākšņo mājās. Toreiz bija pagājušas trīs nakts, likās neparasti, jutu iekšēju mudinājumu meklēt. Uzzināju, ka dēls ir aizturēts. Meklēju iespēju ar viņu satikties, notika tiesa un viņam tika piemērots apcietinājums uz diviem

Kristības izraisīja pārmaiņu, kādu es nebiju gaidījusi. Mans vīrs, kurš visu mūžu ir bijis uzticīgs militārajam dienestam, uzsūcis ateistisko ideoloģiju – izteica apņemšanos mainīt savu dzīvi.

tībām, kuras es pati biju nezinot uzturējusies – ejot pie zīlniekiem, dziedniekiem un ekstrasensiem. Izlasījām rakstvietu Bībelē no 5. Mozus 18:9-12, kur skaidri pateikts – Dieva acīs tā ir negantība, tāpēc no tās jāatbrīvojas.

Tika izsludināts gavēnis draudzē, nozīmēta aizlūgšanas diena, un kopā ar draudzes mācītāju, draudzes vecāko un Bībeles skolotāju notika aizlūgšana par manu atbrīvošanu. Lūgšanas laikā manī notika iepriekš nepieredzēti procesi – drebulis, uzbudinājums, vārdos grūti aprakstīt. Taču pēc lūgšanas tas pazuda, iestājās dziļš miers. Varēju atkal mierīgi gulēt naktīs.

Cik ilgs laiks pagāja, līdz Tu slēdzi derību ar Dievu kristībās? Ko ieguvī šajā laikā?

Bībeli mācījos aptuveni septiņus mēnešus. Daudzas atziņas guvu par Dievu, jutu, ka vairojas mana ticība. Sāku piedzīvot lūgšanu dzīves svētības, pieredzēju Dieva klātbūtni savā ikdienā, saņēmu atbildes no Dieva. Savas problēmas tagad es varēju uzticēt Viņam – visa Universa Radītājam un Valdniekam! Sapratu, ka neesmu vairs viena un varu uz Viņu droši paļauties.

dzei – visi atsaucās, iekļāva šo vajadzību lūgšanu grupās, vairākkārtīgi aizlūdza arī dievkalpojumu laikos. Tad Dievs sāka darboties. Dēlam tika doti vairāki grūdieni, aicinot uz brīvprātīgu atgriešanos.

Pirmais – piecus mēnešus pēc manām kristībām viņš zaudēja staigāšanas spējas, bija nepieciešama steidzama muguras skriemeļu operācija. Iznākums varēja būt dažāds, bet draudze lūdza, dēls piecēlās kājās un sāka staigāt. Bet joprojām viņa laiks vēl nebija pienācis, kā viņš to sacīja.

Otrais – trīs mēnešus pēc muguras operācijas dēls sajuta asas sāpes labajā parībā. Meklējām ārstu palīdzību, mūs sūtīja pie ģimenes ārsta pēc norīkojuma, lai nozīmētu plānveida operāciju. Taču dēls pie ārsta negāja, domāja, ka pāries. Sāpes progresēja līdz kļuva neciešamas. Aizbraucu ar dēlu uz uzņemšanas punktu. Ārsti uzskatīja, ka joprojām to var darīt plānveidīgi. Biju satriekta, jo sāpes bija neciešamas.

Meklēju palīdzību draudzē un uzzināju, ka draudzi apmeklē arī daktere – gastroenteroloģe. Viņa bija pretimnākoša, tajā pašā dienā devās uz slimnīcu, nokārtoja mūsu uzņemšanu. Tika

mēnešiem. Draudze atkal neatlaidīgi lūdza.

Pirmo reizi dēlu satiku pēc divām nedēļām, apmeklējot to Centrālcietumā. Biju izbrīnīta par viņa pirmo lūgumu man – mamma, atnes man arī manu Bībeli! Vaicāju, vai tagad Tu saproti, ka arī šis ir Dieva vadīts notikums ar to pašu mērķi. Viņš piekrita, tikai teica: “Es nedomāju, ka tas būs tik nežēlīgs.” Tā sākās viņa atgriešanās stāsts.

Par ko Tu esi visvairāk pateicīga Dievam? Kādas ir tavas tagadējās ilgas?

Slavēju Dievu kopā ar savu draudzi par atbildētām lūgšanām un iestāšanos par cilvēkbērniem. Tagad es apmeklēju dievkalpojumus ik sestdienu kopā ar savu vīru un vecāko dēlu. Manas tagadējās ilgas ir, lai mana liecība uzrunā kādu, kurš jūt izmisumu, bezcerību, kad viss ir izmēģināts un nekas nepalīdz – vērsties pie Dieva vienkāršā lūgšanā un uzmeklēt cilvēkus draudzē, kuriem var uzticēties un kuri var atbalstīt ar padomu, iedrošinājumu, ceļa rādījumu pie dzīvā Dieva.

*Māru Veiguri
intervēja Konstantīns Reznikovs*

Intervēja
Aidis Tomsons

NEIZVĒLĒTAIS, BET VISLABĀKAIS CEĻŠ

Šī ir saruna ar Latvijas Adventistu baznīcas bīskapu Vilni Latgali. Par to, kā viņš, būdams vienkāršs jauniets no neticīgas vides, ir kļuvis par draudžu ganu un baznīcas vadītāju.

Pastāsti, kā tu kļuvi ticīgs? Tu taču neesi piedzimis kristiešu ģimenē.

Es neesmu dzimis adventistu ģimenē, bet kaut kāda netieša saistība ar kristietību bija. Vecmāmiņa no mātes puses bija no luterāņu vides. Viņa reizēm, Lieldienās vai Ziemassvētkos, aizgāja uz baznīcu. Tomēr mājās par Dievu netika runāts. Ja nu vienīgi Dieva vārds tika izrunāts tādos izteicienos kā „Paldies Dievam” vai „ak, Dievs”. Mamma un viņas tēvs bija pārliecināti ateisti. Bet mans tēvs jaunībā vairākus gadus bija bijis aktīvs baptistu draudzes loceklis. Tas bija atstājis ietekmi uz viņa izturēšanos, attieksmi pret cilvēkiem, kuru ar šodienas izpratni varētu saukt kā kristīgu. Savukārt viņa tēvs pirmskara periodā bija bijis mācītājs Vasarsvētku draudzē. Un, runājot par adventistiem, atceros, ka vienreiz radu tikšanās reizēs tika pieminēta radniecība, kas esot adventistu draudzē. Bet vairāk neko nezinu. Tas notika manā bērnībā.

Kad man bija apmēram 25-27 gadi, manā dzīvē notika dažādi notikumi. Man

bija nieru operācija un sākās nopietnas veselības problēmas. Es sāku domāt par dzīves jēgu un tās īsumu. Lasīju dažādu autoru sarakstītas grāmatas. Aizrāvos ar eksistenciālismu; tie bija Aksels Munte un citi autori. Un tomēr es neatradu tās atbildes, kuras meklēju. Ar lielu interesi aizņēmos no drauga grāmatu par Zaratustru. Bet arī tajā vilos. Tēvs ieteica lasīt Kantu. Sāku lasīt dažādu filozofu darbus. Bet Kants ir ateists, un arī viņa domas neradīja manī neko paliekošu.

Un tad gluži nejauši man iznāca saskarsme ar adventistiem. Lai gan Dievam nekas nenotiek nejauši. Mana drauga sievasmāte mani iepazīstināja ar manu nākošo sievu Ilzi. Man bija sveša viņas ticības pasaule. Viņai bija sveša mana neticības pasaule. Bet kaut kas mūs tomēr satuvināja. Varbūt tie bija mani meklējumi, jo, kad iegādājos pirmo Bībeli (man to atveda no Maskavas latviešu valodā, jo Latvijā tolaik nebija iespējas brīvi iegādāties, tas bija 1988. gads), mani šī grāmata uzreiz piesaistīja. Es biju turējis Bībeli rokās un nedaudz

mēģinājis lasīt pirms 3-4 gadiem, taču toreiz neko nesapratu un draugam to atdevu atpakaļ. Bet tagad bija iespēja apmeklēt dažas nodarbības seminārā par Daniela grāmatu, kas uz mani atstāja lielu iespaidu, lai gan arī tur tik un tā neko nesapratu. Bet manī radās pārliecība par Bībeli kā par ļoti gudru grāmatu, kur ir atbildes uz daudziem jautājumiem. Un kad man tika piedāvāta iespēja piedalīties Bībeles studijās, es šo piedāvājumu pieņēmu ar prieku.

Tā sanāca, ka studijas vadīja Viesturs Reķis. Šo nodarbību laikā manī radās pārliecība, ka ir vērts uzticēties Dievam. Jau dažus gadus iepriekš notikumi manā dzīvē bija sākuši risināties pretēji manai gribai un manām vēlmēm. Nekas no tā, ko biju ieplānojis, man neizdevās. Es biju samulsis. Šķita, ka pastāv kaut kāda augstāka vara, kas iejaucas manā dzīvē. Kāds no maniem neticīgajiem draugiem reiz sacīja – tevi ir vadījis Dievs! Es šo frāzi dzirdēju vēl vairākkārt. Un tas manī nostiprināja pārliecību par kādas augstākas varas reālu pastāvēšanu jeb

eksistenci. Tā nu juzdams bijību pret šo augstāko varu, es nogaidīju, kā visi notikumi risināsies tālāk. Un kad iepazīnos ar Ilzi un adventistu draudzi, tad es izdarīju izvēli un tiku kristīts.

Un kā Tu kļuvi par mācītāju?

Man šķiet, ka te atkal redzama Dieva vadība. Gandrīz uzreiz pēc kristībām mani sāka aicināt dažādām kalpošanām. Es jutos ļoti lepns, ka man ļāva sagaidīt cilvēkus pie durvīm. Jau pēc pāris nedēļām mani aicināja atklāt sabatskolu. Vēl pēc mēneša aicināja vadīt sabatskolu jauniešiem. Es biju pārsteigts. Vēl pēc brīža mani aicināja reizi nedēļā svētdienās piedalīties jauno vadītāju apmācību programmā, kuru vadīja pieredzējuši mācītāji E.Klotiņš, H.Driķis, V.Reķis, Ē.Galenineks un vēl daži. Es nejautāju, kāpēc mani aicināja, bet gāju. Mani tas interesēja.

Tajā laikā nolēmu atstāt Rīgu un meklēt dzīvesvietu kaut kur tālāk. Pārdevu mantoto īpašumu un iegādājos māju 200 km no Rīgas laukos, meža vidū. Iegādājos aitas, tītarus un citus mājdzīvniekus. Un nolēmu atlikušo dzīvi pavadīt meža vidū. Taču par spīti visiem maniem plāniem Dievam bija padomā kaut kas cits.

Apmēram pēc 2 gadiem līdzīgi kā Elijam, man šķiet, ka Dievs uzdeva jautājumu: „Ko tu šeit dari?” Jautājumu uzdeva toreizējais Latvijas Draudžu savienības vadītājs Viktors Geide, aicinot mani kalpot kā Bībeles darbinieku. Es nedaudz vilcinājos ar atbildi, jo tas nozīmēja pamest visu, ko biju iesācis un kur biju ieguldījis savus līdzekļus. Taču, kad aicinājums tika izteikts atkārtoti, izlēmu, ka tas laikam būs īstais ceļš.

Vai nekad neesi to nožēlojis?

Nē. Ir bijuši vieglāki un grūtāki brīži, bet grūtākajos Dievs vienmēr ir sūtījis savu stiprinājumu, iedrošinājumu, un parasti tas ir nācis no Dieva Vārda. Es patiešām tīri fiziski esmu sajutis, ka Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs. Paldies arī tiem cilvēkiem, kurus Dievs ir sūtījis grūtos brīžos, lai viņi teiktu kādus labus, stiprinošus un iedrošinošus vārdus. Vispirms jau tā ir mana sieva. Tad bērni. Turklāt visi četri. Arī sievas vecāki. Mīļi brāļi, māsas un kolēģi. Visu šo gadu laikā esmu jutis mīlestību un atbalstu.

Un ko saka citi tavi tuvinieki?

Man ir maz radu. Es ģimenē biju vienīgais bērns. Kad es kristījos, mana mamma neatbalstīja manu izvēli. Tēvs jau bija miris, vecmāmiņa arī.

Tagad tava lielā ģimene ir draudze?

Es ļoti vērtēju to ģimeni, kuru Dievs man ir devis. Un, jā, arī draudzes ģimeni. Es patiešām izjūtu draudzi kā ģimeni. Kad es kristījos un pievienojos draudzei, mani ārkārtīgi sajūsmināja uzruna

„brāļi un māsas”. Jo es savā ģimenē biju viens pats. Pēc kristībām man uzreiz bija sajūta, ka nu man ir daudz brāļu un māsu, pat ne tik daudz garīgajā, bet fiziskajā nozīmē, turklāt visā pasaulē!

Kā tu atbildi uz jautājumu, kāpēc ir vērts atdot savu dzīvi Dievam?

Pirms daudziem gadiem es izlasīju atziņu, ka, pat ja Dieva nebūtu, ir vērts dzīvi nodzīvot kā kristietim. Jo tā ir pavisam cita dzīves kvalitāte. Jāatzīst, ka kristietības vērtības ir vispārcilvēciskas vērtības to augstākajā izpausmē. Citiem vārdiem, cilvēks var sasniegt savas dzīves virsotnes un būt laimīgs tikai ciešā sadarbībā ar Dievu.

Vairums cilvēku pasaulē tā nedomā.

Visi grib būt laimīgi, tikai nezina, kā to sasniegt. Un šeit, manuprāt, parādās

kristiešu uzdevums- atklāt kristietības pievilcību. Tā atklājas kā Gara auglīgā mīlestība, miers, prieks, laipnība utt.

Bet ir cilvēki, kas skatās uz kristiešiem un neredz, ka viņi ir laimīgāki.

Tas ir skumji. Bet no otras puses, tiem kas meklē, tiem durvis atveras. Tas, kurš atver durvis, ir Dievs.

Kāpēc Tava izvēle ir Adventistu baznīca?

Tas ir bijis Dieva ceļš. Es pats nemeklēju šo ceļu. Esmu apmeklējis arī citas baznīcas, un saprotu, ka adventistu draudze tomēr ir atšķirīga. Tā nav veidojusies pēc cilvēku iniciatīvas. Un tai ir savs īpašs vēstījums pasaulei, kurā tā atrodas. Tas ir ietverts jau draudzes nosaukumā. Tā ir Kristus otrā atnākšana. Un atgriešanās pie Bībeles pamatvērtībām, arī pie sabata.

Ko tu varētu sacīt cilvēkam, kurš saka- man tāpat ir labi. Kāpēc gan man vajadzētu vēl atvēlēt laiku draudzei vai Dievam?

Tiem, kam labi klājas, ilgi parasti neklājas labi. Manā dzīvē arī bija periodi, kad klājās tīri labi. Bet viss labais ātri beidzas. Man šķiet, ka Salamans labi atbild uz šo jautājumu. Viņš raksta: „Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir ielicis cilvēku sirdīs.” (Māc. 3:11) Svētais Gars mūs uzrunā no mūžības ska-

tu punkta. Jo nāve ir realitāte, ar kuru mums jāreķinās, bet tikpat reāla ir arī mūžīgā dzīvība, ko piedāvā Dievs caur Jēzu Kristu. Katrā no mums ir ielikta vairāk vai mazāk izteiktas ilgas pēc mūžības. Un tās aktivizējas īpašos dzīves brīžos, kad cilvēks nonāk krustcelēs. Es no savas pieredzes varu teikt, ka Dievs daudzkārt un dažādi mūs uzrunā visā mūsu dzīves garumā.

Kad Tu domā par visu, kas ir noticis tavā dzīvē, ko Tu secini?

Es ļoti gribu pateikties Dievam par vadību, kā Viņš mani ir vadījis. Es pats nekad labprātīgi nebūtu izvēlējis tādu dzīves gājumu, kāds man ir bijis. Bet skatoties atpakaļ pagātnē no šīsdienas skatu punkta, varu droši teikt, ka tas ir bijis pats labākais iespējamais ceļš manai dzīvei.

Endžels Rodrigess
Bībeles izpētes institūta
asociētais direktors

BĒRNS UN SILĪTE PĀRDOMAS PAR SENU STĀSTU

Tā ir maza detaļa Kristus dzimšanas stāstā, kuru viegli palaist garām. Šodien, lasot stāstu (Lūkas 2:7-20), es redzu silīti un jūtos skubināts pārdomāt tās nozīmi. Tuvosimies silītei.

Šaskaņā ar kristīgo tradīciju, kūts, kurā dzimis Kristus, ir bijusi izvietota alā. Vārds, kurš ir tulkots kā “silīte” (φάτιν), var apzīmēt gan kūti, gan silīti. Taču Lūkas stāstā tas apzīmē silīti, kas tika lietota dzīvnieku barošanai. Silītes parasti bija taisnstūra kastes, izcirstas no kaļķakmens vai arī izcirstas no dabīgā akmens alā, kur bija kūts. Arheologi ir tādas atraduši izrakumos Megido un Lahišā. Tās bija aptuveni metru garas, 45 cm platas un 60 cm dziļas.

Jēzus silīte! Dzimšanas stāstā tā ir pieminēta trīs reizes. Tas mani ieinteresēja, jo tas notur stāstu fokusētu, sagādājot literāru asi, orientēšanās centru. Tādēļ es jautāju: kāpēc silīte? Es brīnījos, kāpēc silīte ir neaizvietojama. Vai pastāvēja būtiska vajadzība pēc tās?

Tiem, kuriem bija jāgaida uz Mesiju, būtu jāsaņem Viņam vieta, jauks šūpulis, kurā Marija novietotu iemiesotā Dieva ķermeni. Dievs deva savai tautai uzdevumu un apgādāja to ar gudrību to piepildīt. Taču tad, kad dzima Bērns, Viņam nebija vietas cilvēces ģimenē. Lūka, šķiet, cenšas atvainot šo neticamo izgāšanos. Imperatora dekrēta dēļ, viņš saka, pilsētā bija daudz ļaužu (7. pants).

Viņi aizņēma vietas, kur varēja novietot Jēzu. Viņi atlicināja Viņam tikai nenoziņmīgu silīti.

Protams, silīte nebija domāta Jēzum, bet gan dzīvniekiem. Jēzus to izmantoja, jo cilvēki bija paņēmuši to, kas pienācās Viņam. Tas nozīmē, ka Jēzus bija dzimis ārpus cilvēku sabiedrības. Jau dzimšanas brīdī Viņš bija atmests. Vēlāk Viņš sevi identificēja kā nabagu un trūcīgu.

Stāstā ķeizara Augusta vara un pārpilnība kontrastē ar jaundzimušā Mesijas bezpalīdzību un vienkāršību. “Debesu troni Viņš apmainīja pret silīti, un eņģeļu sabiedrību, kas Viņu pielūdza, pret lopiņiem kūti.”¹ Acīmredzami neviens nesadarbojās ar Dievu, lai sagatavotu vietu Bērnam. Tomēr atsauce uz silīti piedāvā pretēju viedokli.

Silīte! Cilvēks, kurš to izgatavoja, nespēja iedomāties šīs silītes godpilno nākotni. Kad viņš to taisīja, viņš veica pasūtījuma darbu. Ja viņš būtu zinājis, iespējams, ka viņš būtu tai pievienojis kādas īpašas formas, lai tā būtu vairāk eleganta un ērta. Iespējams, ka viņš to bija izkalis no alas akmens sienas vai arī

bija atradis akmeni. Tad viņš strādāja, lai to pārveidotu par silīti. Viņš ņēma to, ko bija radījis Dievs – akmeni –, un no tā izveidoja silīti. Dievs un šis meistars bija strādājuši kopā, lai izgatavotu silīti Dieva Dēlam. Šis vīrs, veicot uzdevumu, pat neapzinājās, ka Dievs viņu lieto īpašā projektā. Pārsteidzoša doma!

Jā, Dieva Dēlam tika sagatavota vieta. Viņš piedzima, un Marija “ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī” (7. pants), akmens iekšpusē.

Atkal akmeni

Mesijas atnākšana pasaulē iezīmēja arī Viņa galu, Viņa dzīve uz zemes iesāka ceļu, kuram bija jābeidzas. Šeit ir daļa no silītes nozīmes.

Marija sekoja vispārpieņemtajai praksei, kad lietoja autiņus, līdzīgi kā apsējus, lai tos aptītu ap Bērnu, kas noturētu Viņa locēklus taisni. Bērna gultnas nebija, tādēļ viņa novietoja Viņu silītē.

Jēzum šī pieredze bija jāpiedzīvo vēlreiz. Nākotnē Viņš vēlreiz tika ietīts autos un novietots akmenī: “Un tās noņēma (Jēzus ķermeni no krusta), ietina smalkā audeklā un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, kur vēl neviens nebija gla-

1 Elena Vaita, *Laikmetu ilgas*, Patmos: Rīga, 1997, 31. lpp.

bāts.” (Lūkas 23:53) Dzimis vientulībā, atšķirts no cilvēku sabiedrības, Viņš mira, tās atraidīts, joprojām vientulībā. Akmens silītes formā un klints kapa formā, šķiet, ka atspoguļo viens otru viscaur Bērna kalpošanā. Viņš pārvietojās no viena uz otru, lai piepildītu Viņam uzticēto Tēva uzdevumu. Silīte ir kapa pretstats.

Otru reizi silīte tiek pieminēta, kad stāsts mūs aizved prom no kūts, kur Bērns bija dzimis, uz naksnīgajiem Bētleme pakalniem. Gani uzticami pildīja savus pienākumus, kad viņus pārtrauca eņģeļu koris.

Viņi teica: “Jums šodien ir dzimis Mesija, Dāvida pilsētā!” Bētleme bija maza pilsētiņa. Ganiem nebija ilgi tā jāpastaigā. Taču kā viņi varēja atrast Bērnu, Mesiju?

“To ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu, autos ietītu un silē gulošu.” (Lūkas 2:12)

Silīte bija zīme, kas ne tikai apstiprināja eņģeļu sacīto, bet arī norādīja uz Bērna

(Jesaja 1:3) Taču šajā stāstā tie, kuri ir izsalkuši, nav dzīvnieki, bet gani. Garo nakšu laikā tie savā starpā ir runājuši par Mesijas atnākšanu, un viņu sirdis ir degušas ilgās Viņu redzēt. Viņos bija dziļš garīgs izsalkums.

Viņi pameta pakalnus un devās meklēt silīti – noslēpumaino silīti, kuru neviens nezināja. Gani kļuva kā vērši vai avis, kuras meklē sili, lai atrastu Debesu barību. Un viņi to atrada!

Izglītoto cilvēku acīs gani piederēja pie zemākās ļaužu kārtas, viņus pieskaitīja pie dzīvnieku kārtas. Bērns silītē bija piedāvāts vispirms sabiedrības nicinātajiem un izstumtajiem. Mesija sevi īpaši identificēja ar tiem, kuri bija lejā. Viņš kļuva kā viens no tiem. Viņš bija pie tiem pieskaitīts (skat. Jes. 53.). Šajā dzīvību dodošajā silītē gani vienmēr varēja atrast dzīvības ēdienu.

Trešā reize, kad dzimšanas stāstā ir pieminēta silīte, mūs aizved atpakaļ kūtī, kur bija dzimis Bērns. Gani atrod silīti un atrod Bērnu, Mesiju. Viņi teic Die-

mēs cenšamies saglabāt savu labklājību ar savām pūlēm, pie silītes – vietas, kurā Dievs ir sagādājis visu, kas mums ir vajadzīgs.

Silītē gulošā Bērna klātbūtnē atbilde ir apbrīna. Pielūgsmē un apbrīnā mēs pieņemam to, ko Kungs mums un visai radībai ir nolīcis priekšā silītē. Viņš ir vislielākā dāvana, kādu Tēvs ir varējis sagādāt pasaulei – Debesu barība. Gani zināja, ka silīte ir vēsts par glābšanu visiem. Viņi spēja saprast silītes noslēpumu un pielūdza pie šī altāra.

No silītes šis Jērs ies uz krustu kā Dieva upuris cilvēces dēļ. Tik tiešām, silīte atgādina krustu, pie kura Dieva Dēls upurēja Sevi, Savu miesu un asinis, lai saglabātu dzīvību uz šīs planētas. Ļaujiet man ar godbijību sacīt šo: Viņš ir patiesais “siens” no Debesīm, kurš ir ielikts silītē, lai pabarotu visus. Ne vairs tikai kā galds, pie kura ēd dzīvnieki, silīte ir Dieva galds, no kura visa radība var ēst, lai dzīvotu. Tas ir altāris, ap kuru mēs visi kā kristieši varam sanākt kopā, lai

Mums ir jāiet projām no pakalniem, no vietas, kurā mēs cenšamies saglabāt savu labklājību ar savām pūlēm, pie silītes – vietas, kurā Dievs ir sagādājis visu, kas mums ir vajadzīgs.

uzdevumu.

Gani zināja par silītēm. Savu dzīvi viņi pavadīja ap silēm. Iespējams, ka viņi tādās bija taisījuši vai redzējuši, kā citi tās taisa. Viņi apmācīja dzīvniekus iet pie silēm pēc barības. Patiesībā sile ir galds, pie kura ēd dzīvnieki. Tajās tiek novietots siens viņu barošanai.

Bez šaubām, gani zināja visas vietas pilsētā, kur atradās siles. Taču šī silīte bija īpaša, jo tajā gulēja Mesija. Tā bija pildīta ar dzīvību dodošu, dzīvību uzturošu Dieva Dēla klātbūtni. Silītē Dievs Savai radībai deva upuri, un cilvēces vienīgais līdzeklis, kas dod iespēju uzturēt savu dzīvību, ir Viņa mīļotā Dēla miesa. Šajā silītē nebija siena! Dievs tajā bija novietojis pats sevi kā dzīvības dāvanu. Jā, silīte bija zīme – Dieva dzīvību dodošā spēka zīme caur Mesiju.

Izsalkums pie silītes

Tagad stāsts iegūst negaidītu pagrieziena. Šķiet, tajā parādās ironijas elements. Patiesībā gani nekad nav meklējuši siles. Tikai dzīvnieki ir cēlušies savas galvas, kad tie bija izsalkuši, lai meklētu siles. Jesaja raksta: “Vērsis pazīst savu īpašnieku un ēzelis sava kunga sili.”

vu un Viņu slavē par brīnumiem, kurus Viņš tiem ir darījis, par to, ko ir dzirdējuši un redzējuši – par Bērnu silītē.

Šajā vietā stāstā kaut kas īpašs notiek ar silīti. Tā kļūst par pielūgsmes un pagodināšanas centru. Tā kļūst par altāri. Uz tās ir upuris. Jēzus ir dzimis, kā lielākā daļa no upuriem, kūtī.

Mēs bieži vien palaižam garām faktu, ka dzīvnieki ir izmantoti kā Mesijas tipi. Bībelē bieži vien Kristus tiek aprakstīts ar dzīvniekiem līdzīgiem apzīmējumiem. Viņš tiek attēlots kā čūska, kuru Mozus paaugstināja tuksnesī, kā lauva un jērs. Tajā naktī Bētleme Jērs bija dzimis starp jēriem. Pirms Viņš tika atzīts par Cilvēka Dēlu, Viņš bija dzimis kūtī un novietots silītē.

Jā, jēri dzimst kūtīs, taču tie nekad netiek likti silēs! Tos agri māca iet pie silēm, lai no tām ēstu. Kūts un silīte liecina par faktu, ka starp jēriem bija dzimis unikāls upuris.

Silīte – altāris

Dzimšanas stāstā vissvarīgākā vieta nav viesnīca, kūts vai Bētleme pakalni, bet gan silīte. Mēs mācāmies, ka mums ir jāiet projām no pakalniem, no vietas, kurā

pielūgtu, lai pabarotu savas dvēseles ar dievišķu mannu.

Taču mums ir jāatceras, ka Bērns nav palicis silītē. Viņa Tēvs ir nolīcis Viņu uz Visuma troņa. Viņš ir pārcēlies no silītes uz Dieva troņa! Viņš ir dzimis, lai kļūtu Ķēniņš. Nākamajā reizē mēs Viņu redzēsim – un ticiet man, mēs Viņu redzēsim nevis ietītu autiņos, bet gan tērptu viskrāšņākajā ķēnišķīgā godības tērpā, kādu vien varam iztēloties. Nevis dzīvnieku sabiedrībā, bet gan neskaitāmu eņģeļu ielenkumā. Ne vairs silītē, bet gan uz Visuma Ķēniņa troņa.

Taču, pirms mēs Viņu redzēsim atkal un baudīsim Viņa klātbūtnes pilnību, mums ir jādodas uz kūti. Mums Viņš ir jāredz silītē, kur Viņš upurē Sevi par mums visiem.

Kad jūs pēdējo reizi esat bijis pie silītes?

Endžels Manuels Rodrigess ir Bībeles izpētes institūta asociētais direktors Septītās dienas adventistu Ģenerālajā konferencē, ASV.

Raksts publicēts žurnālā “Advent Review”.

Kādi mēs esam – JAUNIEŠI?

Kāda Tev šķiet kristiešu – jauniešu dzīve? Jaunība ir tas laiks, kad gribas baudīt dzīvi, kad ir daudz enerģijas un ir vēlme sasniegt kalnu virsotnes. Tomēr šajā laikā ir arī jāiztur daudzi pārbaudījumi, jātiek pāri grūtībām, lai augtu. Katrā dzīves periodā ir savs ikdienas komplekts, kas padara dzīvi interesantu. Kristiešu jauniešiem ikdienas sastāv no neskaitāmiem aspektiem, bet pāri visam – mēs mācāmies veidot stipras un noturīgas attiecības ar Debesu Tēvu. Tā ir mūsu ikdienas – tik dažāda.

Atgriešanās

“Es izgaissin tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izkļīst taviem grēkiem kā mākonim. Atgriezies pie Manis, jo Es tevi atpesīšu!” (Jesajas 44:22)

Tajā laikā, kad neapmeklēju draudzi, dzīvoju ikdienišķu, traku jaunieša dzīvi, kurā netrūkst postošu kārdinājumu. Tā nu arī es, neuzņemoties atbildību par savu rīcību, kopā ar draugiem lietoju gan alkoholu, gan marihuānu, līdz tas mani noveda smagā stāvoklī. Tad sekoja apsoltījums Dievam atnest marihuānas lietošanu, ja vien Viņš mani atbrīvos no tām drausmīgām izjūtām, kas bija pārņēmušas. Es apņēmos būt labsirdīgs un iedvesmot cilvēkus. Lai gan turpināju ballēties kopā ar draugiem, turēju savu solījumu, un Dievs mani patiešām atbrī-

voja. Uz Dievu tiešām var paļauties. Es varu droši teikt, ka šīs attiecības ar Dievu ir interesantas.

Dāvis Trubeckojs

Lūgšana

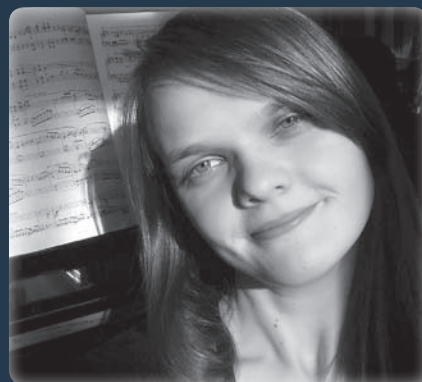
“Tad nu ziniet, ka Tas Kungs mani brīnišķīgi vadījis. Viņš uzklausa visas manas lūgšanas.” (Psalms 4:4)

Lūgšana nodrošina savienību ar Dievu. Agrāk es visu lūdzu viens, bet tagad jau kādu laiku lūdzu arī nelielā grupiņā. Manā dzīvē šāda lūgšanu pieredze ir jaunas ēras sākums. Tas man ļāvis atgriezties pie pirmās mīlestības pret Dievu. Es piedzīvoju to, kas rakstīts Bībelē: “Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas

uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jesajas 40:30, 31) Šis pants raksturo manu dzīvi, kopš iesākušās pastāvīgas lūgšanas. Es vairs nepiedzīvoju pagurumu, vēlmes un degsmes trūkumu ikdienas dzīvē un kalpošanā.

Mārtiņš Subatovičs

Slavēšana

Dziediet Tam Kungam slavas dziesmas, jo Viņš ir darījis varenus darbus, lai tas top zināms pa visām zemēm! (Jesajas 12:5)

Slavēšana ir kas vairāk par dievkalpojuma nodziedātu kopējo dziesmu

ar skaistu pavadījumu; tas ir vairāk par iemācītu un atskaņotu skaņdarbu. Vai mēs piedzīvojam Dieva Vārda spēku un dzīvību mūsu ikdienas dzīvē? Vai mēs spējam priecāties par Dieva radīto skaistumu, par ko mēs dziedam dziesmās?

Esmu piedzīvojusi, cik skaisti un īpaši var skanēt kopā dziedātas dziesmas. Aicinu ikkatru slavēt Dievu, mācīties to darīt, jo tas ir piedzīvojums, kas katru reizi ir citāds un piepildītāks.

Elīna Gaile

Mazās grupas

“Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās.” (Apustuļu darbi 2:42)

Jēzus pats veidoja savu mazo grupu, pēc tam apustuļi izvēlējās savus mācekļus. Pirmkristiešu draudze pastāvēja kā mazās mājas grupas. Tas ir viens no labākajiem un personiskākajiem veidiem, kā liecināt un dalīties Dieva mīlestībā ar cilvēkiem.

Mazā grupa ir kā ģimene, un kur gan vēl labāk augt, ja ne ģimenē? Ikvienam novēlu atrast vai izveidot savu mazo grupu un piedzīvot visas svētības, ko no tās var iegūt, mācīties un dot!

Jana Jansone

Draudzība

“Un Dievs Tas Kungs sacīja: “Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.”” (1.Mozus 2:18)

Draudze ir tā vieta, kur man ir visvairāk draugu un kur esmu pavadījusi līdz šim vislabākos brīžus ar cilvēkiem. Man patīk mīlums, sirsnība, kas valda draudzes jauniešu vidū. Jau gadu piedalos kādā regulāri notiekošā jauniešu sadraudzības pasākumā Babītē, un tiešām varu teikt, ka esmu daudz vairāk iepazīnusi cilvēkus, kuri ir kļuvuši par maniem draugiem, kaut arī dzīvojam katrs savā Latvijas galā. Tie ir un paliks neaizmirstami brīži. Esmu ļoti pateicīga Dievam par iespēju būt adventistu draudzē un piedzīvot šos brīnišķīgos sadraudzības brīžus!

Emīlija Reznikova

Misija

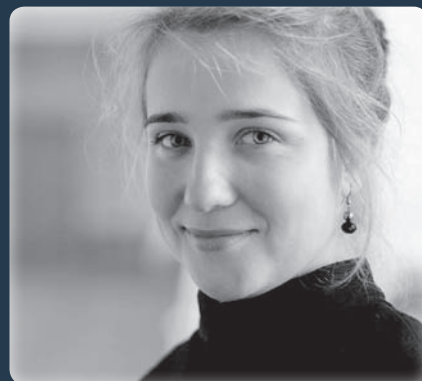

„Jūs būsiet Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Apustuļu darbi 1:8)

Savu misijas ceļu es atradu uzņēmējdarbībā sadarbībā ar biedrību “Latvijas Veselības misija”, dibinot Rīgas centrā veikalu “Dabas stacija”. Vasaras beigās kopā ar komandu piedalījāmies HELSUS festivālā, kas norisinājās Lucavsalā, Rīgā. Kāda sieviete, kas apmeklēja mūsu telti, redzot, kā mēs viens otram palīdzam, jautāja: “Tas laikam jums tāds ģimenes bizness, vai ne?” Man bija liels prieks, ka mēs bijām spējīgi ne tikai gudri runāt, bet arī pazemīgi rūpēties viens par otru. Ceru ka kādu dienu mēs varēsim teikt tāpat kā Ījabs: “Aklam es biju acis, un kājas es biju klibajam. Apspiestajiem es biju tēvs, un es uzklaušīju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazinu, un centos viņiem pēc sirdsapziņas palīdzēt.” (Ījaba 26:15, 16)

Valdis Zelčs

Attīstība

“Un cita sēkla krita labā zemē un nesa augļus, kas uzdīga un augtin auga, un cita nesa augļus trīsdesmitkārtīgi, cita sešdesmitkārtīgi un cita simtkārtīgi.” (Marka evaņģēlijs 4:8)

Dievs mūs katru ir apdāvinājis ar spējām un piešķīris arī iespējas tās pielietot, lai talanti, kas mums katram doti, kļūtu par svētību arī citiem. Mēs esam aicināti izkopt šīs dāvanas.

Viena no iespējām, kā mēs, adventistu draudzes jaunieši, attīstāmies un kopā arī augam, ir jauniešu tematiskās sanāksmes. Šī gada noslēguma sanāksme tika veltīta tēmai “Jauniešu kalpošana draudzē”. Ja uzdot jautājumu, kas gan attur daudzus no kalpošanas, tad seko ikdienišķas atbildes – slinkums, bailes, aizņemtība, attiecības ar cilvēku, kurš nepieņem Dievu, intīmas attiecības pirms laulībām, vāja saskarsme ar Dievu, lūgšanu trūkums. Tomēr šajā reizē es uzzināju vēl kaut ko. Vai Bībeles principu nezināšana par finanšu jautājumiem arī var ietekmēt jauniešu kalpošanas aktivitāti? Mūsdienās visu var paņemt tagad un maksāt pēc tam, bet parādi traucē pildīt Dieva plānu. Mūsdienu sabiedrībā ir uzskats, ka bez parādiem nav iespējams dzīvot. Tomēr Dievs Bībelē ir apsollījis svētības. “Un Tas Kungs tev atvērs Savu labumu krātuvi, debesis, lai dotu savā laikā lietu tavai zemei un svētītu visu tavu roku darbu, un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies.” (5. Mozus: 28:12). Dievs apsola dot lietu, bet mums ir jārušina zeme. Mums, jauniešiem, ir jādara vislabākais, no tā, ko Dievs mums ir piešķīris.

Nākamajā gadā maijā notiks arī lielā konference, kas Latvijas jauniešu vidū jau ir nostiprinājusies par skaistu tradīciju.

Jana Kuzmenkova

www.facebook.com/jauniesunodala

Jēzus piedzimšanas BRĪNUMS

KRĀ: Man vēl jāpadomā, ko es vilkšu mugurā šajos svētkos. Jāsapucējas tā kārtīgi!

KRŪ: Tev ļoti smuka ir tā kleitiņa, ko mamma tev nesen uzšuva.

KRĀ: Nesen? Ko tu! Tā jau četrus mēnešus veca! Nē, nē, tā man ir stipri par vecu un vienkāršu! Man vajag kaut ko elegantu, smalku un dārgu! Tomēr tie ir tik īpaši svētki! Tiem jāgatavojas ļoti nopietni. Tie ir svētki manam draugam JĒZUM!

KRŪ: Man jau gan šķiet, ka JĒZUM nav ļoti svarīgi, kāda kleita tev ir mugurā.

MAMMA: Krū taisnība. Atceries, JĒZUS pats piedzima kūtiņā, silītē vienkāršiem ļaudīm, trūcīgiem zemniekiem. Viņiem nebija ne dārgu mantu, nedz arī greznu drēbju. Vienīgā bagātība tiem bija austrumu gudro vīru atnestās dāvanas – zelts, vīraks un mirres. Šo bagātību viņi izmantoja, lai vēlāk nokļūtu Ēģiptē un varētu iztikt, dzīvojot svešumā, uz kurieni DIEVS sūtīja JĒZUS ģimeni, lai paglābtu JĒZU no ķēniņa Hēroda naida.

KRŪ: Mamma, pastāsti par tiem austrumu gudrajiem. Viņi dzīvoja tik tālā zemē! Kā viņi uzzināja par JĒZUS piedzimšanu?

MAMMA: DIEVS pazīst katra cilvēka sirdi. VIŅŠ redzēja, ka tie, kuri kalpoja dievnamā, kuri sevi sauca par DIEVA kalpiem, patiesībā nemaz nemīlēja DIEVU. Tiem patika būt svarīgiem, no ļaudīm godinātiem, bet sirds tiem bija tukša. Tie nemaz negaidīja JĒZUS piedzimšanu, kaut gan uzdevās par Rakstu pazinējiem, kuros skaidri un gaiši bija pasludināta DIEVA DĒLA piedzimšana.

KRĀ: Ko tad viņi darīja dievnamā? Tādiem nu gan tur nav vietas!

KRŪ: Jā, lai liekas mierā un iet mājās!

MAMMA: Turpretī austrumu zemē dzīvoja ļoti

gudri un krietni vīri, kuri bija pētījuši Rakstus un tur atraduši, ka pasaulē nāks kāds dievišķs Skolotājs. Šie vīri pētīja zvaigžņotās debesis un tur saskatīja Radītāja varenību. Pētot rakstus, tie atklāja, ka drīz, pavisam drīz ir jāpiedzimst pasaules Pestītājam.

KRĀ: Tas, kurš meklē, tas atrod. Tā ir, vai ne?

KRŪ: DIEVS neslēpjas. VIŅŠ ir atrodams viegli. Vajag tikai par VIŅU domāt.

KRĀ: Kas notika tālāk?

MAMMA: Tad kādu nakti gudrie vīri debesīs ieraudzīja noslēpumainu, savādu gaismu. Pēc tam pie debesīm parādījās vēl nekad neredzēta zvaigzne. Tie saprata, ka šī zvaigzne ir ļoti nozīmīga.

KRŪ: Laikam gan tie labi pazina debess spīdekļus, vai ne?

MAMMA: Patiesībā zvaigzne bija tāls, spožu eņģeļu pulks, bet gudrie vīri to nezināja. DIEVS tiem deva gudrību doties meklēt jaundzimušo Valdnieku. Tad tie ņēma dārgas dāvanas un, sekojot zvaigznei, devās ceļā. Ceļojums bija garš, bet viņi jutās laimīgi.

KRŪ: Es arī būtu laimīgs, ja zinātu, ka tūlī satikšu JĒZU!

MAMMA: Kad austrumu gudrie sasniedza Israēla zemi, tie bija pārliecināti, ka visapkārt dzirdēs ļaudis priecīgi runājam par piedzimušo pasaules Glābēju, Mesiju, par kuru Israēla tautai bija tik daudz atklāts kā nevienam citam uz zemes. Gudrajiem vīriem par lielu izbrīnu visapkārt valdīja miers un klusums, un neviens neko nezināja par jaundzimušo Ķēniņu.

Iegājuši svētajā pilsētā Jeruzalemē, tie tūlīt devās uz dievnamu. Tur jau nu gan visi zinās, kāds brīnums noticis visai pasaulei par glābšanu, - tie sprieda. Taču par lielu izbrīnu tie atklāja, ka arī tur nevienam nekas nebija zināms par Glābēja dzimšanu. Gudro dedzīgā iztaujāšana neizraisīja ne mazāko interesi dievnama

mācītājos, kuri Svētos Rakstus zināja no galvas. Kā gan tas var būt? – tie brīnījās. Tad tie atkal ieraudzīja zvaigzni koši atmirdzam debesīs, un tā gudros vīrus vadīja uz Bētleme pilsētiņu.

KRĀ: Nu, beidzot tie ieraudzīs lielisko JĒZUS bērniņu!

KRŪ: Laimīgie! Es nu gan arī būtu gribējis to redzēt!

mamma: Tuvojoties Bētleme pilsētiņai, gudrie lūkojās pēc galma sardzes, kas apsargātu jaundzimušo Ķēniņu, taču tur nebija neviena no pasaules vareņajiem. JĒZUS gulēja silītē, un Viņa vienīgie apsargātāji bija vecāki – vienkārši zemnieki.

Namā iegājuši, viņi ieraudzīja Bērniņu. Tie nometās

ceļos un VIŅU pielūdza. Aiz JĒZUS vienkāršās āries tie saskatīja DIEVU. Tie nodeva VIŅAM savas sirdis kā Pestītājam. Tik liela bija viņu ticība!

KRŪ: Iznāk, ka austrumu gudrie bija vieni no pirmajiem, kuri uzņēma Pestītāju.

KRĀ: Un viņu dāvana bija pirmā, kas tika dāvināta JĒZUM.

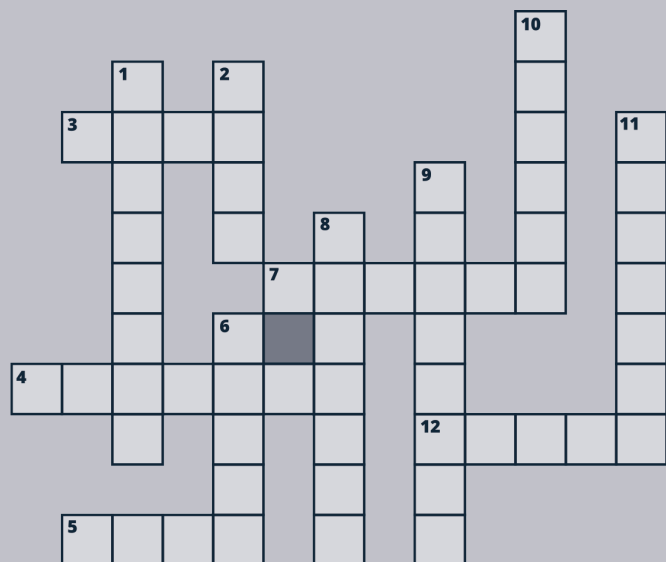
KRŪ: Lūk, kāda bija Pestītāja uzņemšana, māšuk, kad Viņš nāca pasaulē! Nekādas greznības, milzīgas pucēšanās, kleitiņas un cakiņas!

KRĀ: Jā, es saprotu gan - DIEVAM dārga ir mīlestības pilna sirds.

Lai nu paliek tā kleita, iešu saiņot dāvaniņas. Ceru, ka JĒZUM par mani svētkos būs prieks.

Uzdevums:

Izlasi Jēzus piedzimšanas stāstu Bibelē Mateja evaņģēlija 2. nodaļā un Lūkas evaņģēlija 2. nodaļā, lai atrastu atbildes krustvārdu mīklai.

1. Pilsēta, kurā dzīvoja Jāzepe.
2. Jaunpiedzimušā bērna neparastā pirmā gultiņa.
3. Ļaužu grupa laukā naktī, kuriem eņģelis pasludināja priecīgo vēsti.
4. Pilsēta, uz kuru devās Jāzepe un Marija.
5. Nams, kur piedzima bērns.
6. Kā nosauca bērnu?
7. Viena no dāvanām, ko uzdāvināja austrumu gudrie.
8. Vīrs, kurš svētīja ģimeni Templī.
9. Debesu spīdeklis, pēc kura austrumu gudrie atrada Jūdu Ķēniņu.
10. Viena no dāvanām, ko uzdāvināja austrumu gudrie.
11. Kas bija pavēstījis Marijai, kāds vārds jādod bērnam?
12. Viena no dāvanām, ko uzdāvināja austrumu gudrie.

Saraksti attiecīgos burtus tukšajās formiņās no burtu jūkļa. Tad sakārto burtus loģiskā secībā, lai uzzinātu eņģeļu pasludināto vēsti ganiem! Pildi uzmanīgi, jo vairākas formiņas ir līdzīgas!

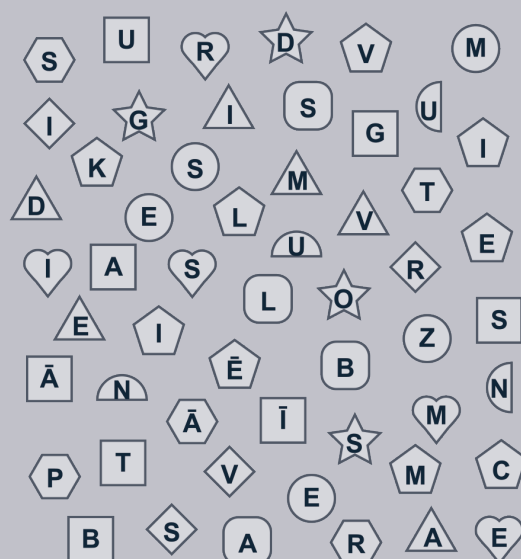
☆☆☆☆ △△△△△△

□□□□□□□ □ □

♥♥♥♥♥ ♦♦♦♦ ○○○○○

◐◐ ◑◑◑◑◑◑◑◑◑

○ ○ ○ ○ ○ ◑ ◑ ◑ ◑ ◑ ◑ ◑ ◑ ◑

Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

LIELISKA DĀVANA • KALENDĀRS

PĀRŠKIRAMS KALENDĀRS AR MĀKSLINIEKA ORIJINĀLĀM GRAFIKĀM PĒC BĪBELES STĀSTA
PAR JĀZEPU UN VIŅA BRĀĻIEM MOTĪVIEM • VĀRDA UN SVĒTKU DIENAS • BĪBELES PANTI •
• PIEKTDIENAS SAULRIETU LAIKIEM.

"Tas patika faraonam un visiem viņa kalpiem. Un faraons teica saviem kalpiem:
"Vai mēs atradīsim tādu vīru, kura šis, kurā ir Dieva Gars?" (1Moz 41:37,38)

Jūnijs						
Pirmdiena	Otrdiena	Trešdiena	Ceturtdiena	Piektdiena	Sestdiena	Svētdiena
		1 Ieva Hanna Doroteja	2 Lība Emma	3 Jūlija Frieda Jūlija	4 Elžbiete Simone Sofija	5 Iļona Margareta Fjodora
6 Petrils Andis	7 Gailis Arno Arno	8 Frida Frida Hermila	9 Līga Gita	10 Mālija Anatolijs Anatolijs	11 Pēteris Marta Viktorija	12 Nora Lemans Iga
13 Zigfrīds Amars Vija	14 Sanna, Sanna Sanna, Sanna	15 Rūperts Zemēna Vija, Vija	16 Jūlija Jūlija	17 Arvīds Jūlija		
18 Krišs Krišs Māris	19 Emīls Krišs Nikolajs	20 Ludvigs Ludvigs				

"Tad tie izvēlās un izvēlās Jāzepu no brāģu un pārdeva viņu
ismācītiem par divdesmit zilaheba gabaliem, un Jāzepu
atveda uz Ēģipti." (1Moz 37:28)

Marts 2016						
Pirmdiena	Otrdiena	Trešdiena	Ceturtdiena	Piektdiena	Sestdiena	Svētdiena
	1 Jūlijs Iļona	2 Lība Emma Lība	3 Jūlija Frieda Jūlija	4 Elžbiete Simone Sofija	5 Iļona Margareta Fjodora	6 Nora Lemans Iga
7 Petrils Andis	8 Gailis Arno Arno	9 Frida Frida Hermila	10 Līga Gita	11 Mālija Anatolijs Anatolijs	12 Pēteris Marta Viktorija	13 Nora Lemans Iga
14 Zigfrīds Amars Vija	15 Sanna, Sanna Sanna, Sanna	16 Rūperts Zemēna Vija, Vija	17 Jūlija Jūlija	18 Arvīds Jūlija	19 Emīls Krišs Nikolajs	20 Ludvigs Ludvigs
21 Krišs Krišs Māris	22 Emīls Krišs Nikolajs	23 Ludvigs Ludvigs	24 Jūlija Jūlija	25 Arvīds Jūlija	26 Emīls Krišs Nikolajs	27 Ludvigs Ludvigs
28 Krišs Krišs Māris	29 Emīls Krišs Nikolajs	30 Ludvigs Ludvigs	31 Jūlija Jūlija			

8. marts - Šarptasītiņš ieviešis dienu
21. marts - Krievu valsts gada sākuma diena

20. marts - Pēteris
25. marts - Līdža

Kristīgas literatūras izdevniecība "Patmos", www.patmos.lv, Rīga, Baznīcas ielā 12a, t. 6 724 3038.

PIEEJAMI DIVI FORMĀTI:

A3

SIENAS KALENDĀRS
UN
TRIJSTŪRVEIDA
GALDA KALENDĀRS

29X10_{CM}

KALENDĀRUS VAR IEGĀDĀTIES IZDEVNIECĪBAS GRĀMATU GILDĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, KRISTĪGĀS LITERATŪRAS
VEIKALĀ "AMNIS", LĀČPLĒŠA IELĀ 37, JĀŅA ROZES GRĀMATNĪCĀS VISĀ LATVIJĀ VAI INTERNETA VEIKALĀ

WWW.PATMOS.LV